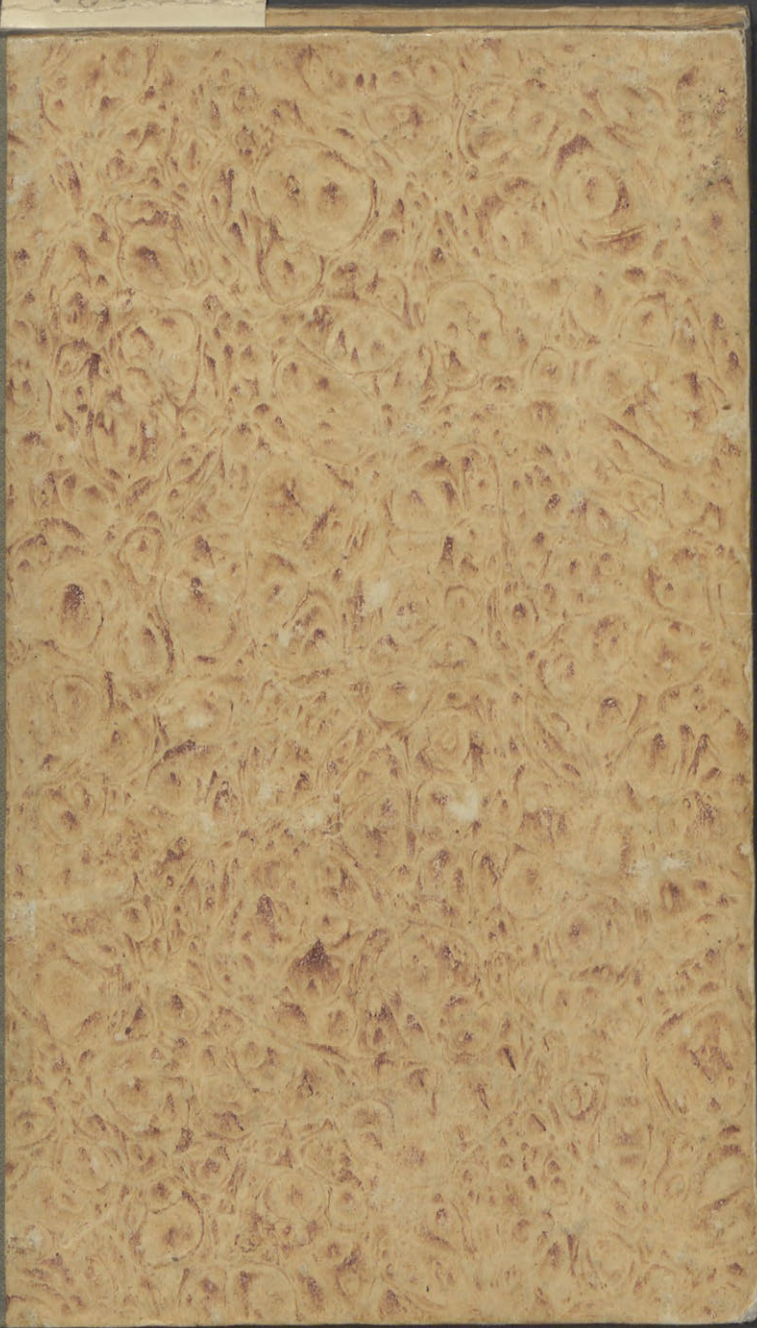
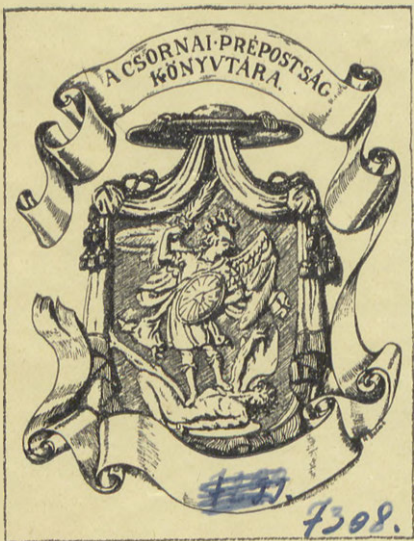
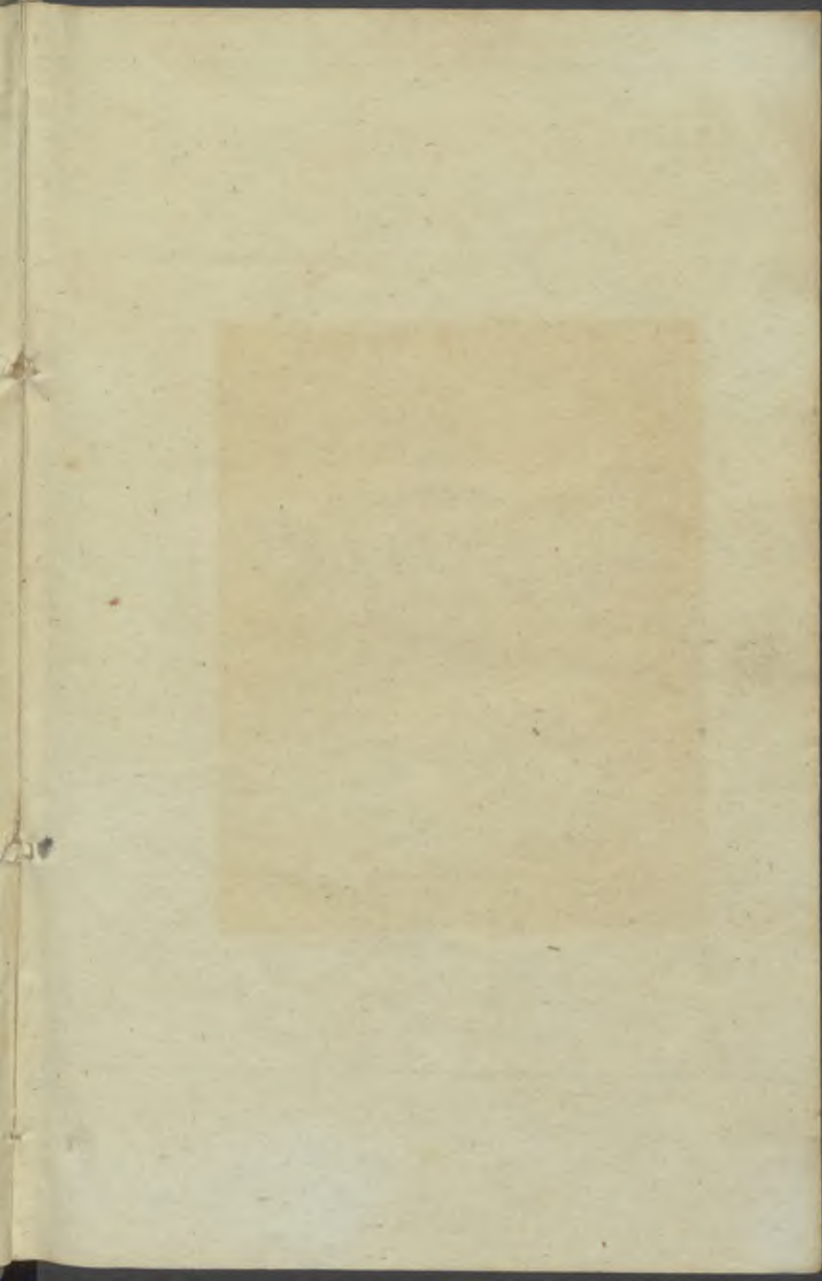
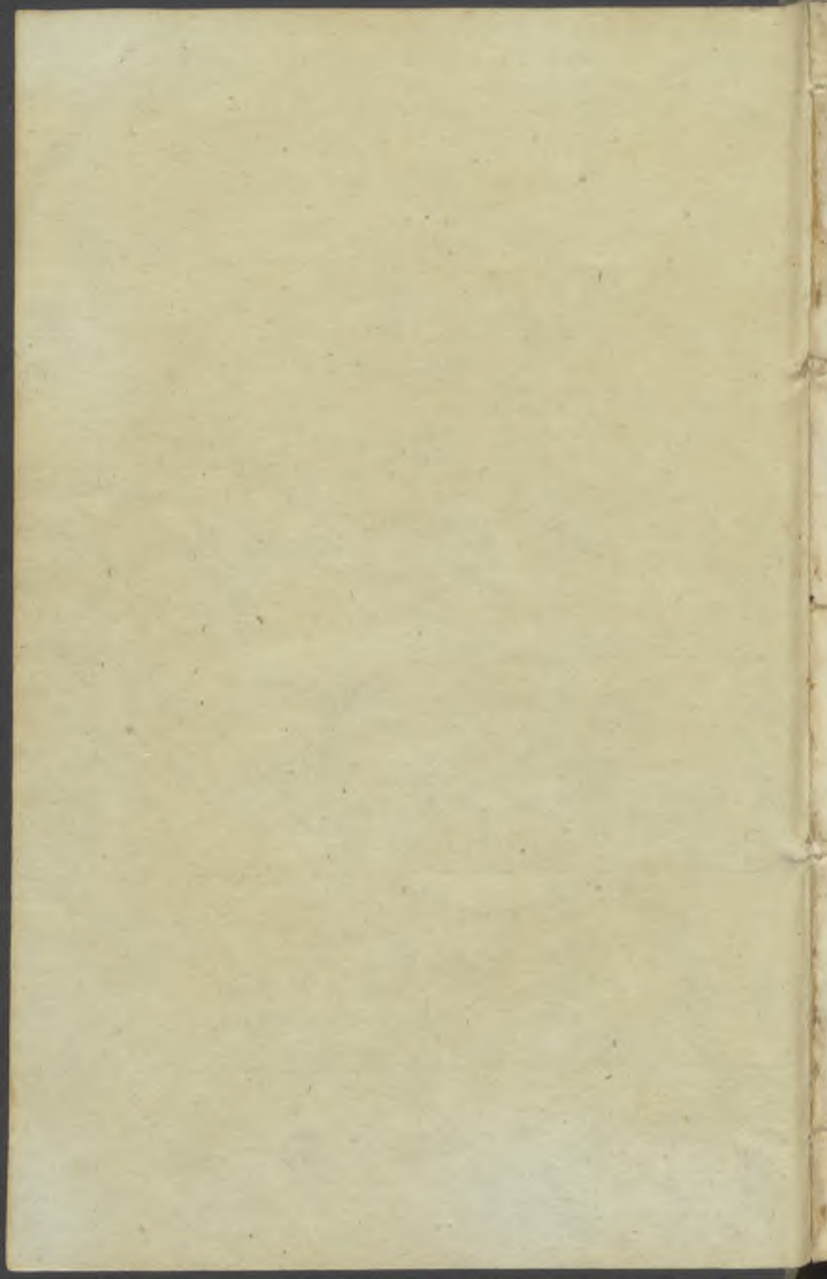

758508

A'
BÚSONGÓ ÁMOR.

---

*Szabad elme-játék
Szomorózása.*

---

a'
Szép Grátziákhoz

Ij. Waandza M.

által.

PESTEN.

N. Kiss István *Könyv-árus boltjában.*

A'

BÚSONGÓ ÁMOR.

EGY

HAJNALI ÉDES ANDALMÁNY'

TEREMTMÉNNYE.

A'

SZÉP - NEM'

KEDVÉÉRT.

PESTEN,

Trattner Mátyás' Betűivel, 1806.

Hol vagytok ? vidám indulatok !

Hol ? hová költöztetek ?

Jertek elő — a' mit siratok

Hadd kérdezzem tölletek.

Mert szíyem , hogy vérzik tsak azt érzi ?

De szegényt , azt sem tudja , mi vérzi ?

'S a' közt , a' mi enyhít és éget

Nem tehet külömbiséget.

A' boldogság' tetején ültem ,

Szerentse' fija voltam :

Mig még a' búban is örültem ,

A' gondal sem gondoltam.

A' sok jó miként vál sok roszzá ? — Im !

Elmúltak szerentsésebb óráim !

Oh ! adj ama' boldog Angyalom-

nak is órát , siralom !

HORVÁTH ÁDÁM.

SZÉP GRÁTZIAK!

*Már tízszáz, 's majd meg annyi szá-
mul, midőn nemzeti nyelvünkön is tsno-
san szólni ébreszt az idő bennünket. —
Igyekszünk tehát halkal mi is hölgyes ös-
vényyeken üstökös atyáinknak, és keressük
ajakaiknak illő aggtörsökét. — Oh vaj-
ha idegennyek helyett hazai Homér,
és Ossianok lelkei lebegnének éltető
földünk határa felett, kiknek ditső em-*

lékeik alatt mind a' jelenlévő, mind a'
következendő világ nyúgotot találhatna!
— Én csak bokros bűm' felejteni térül-
tem ki Flórának palánkos völgyébe;
de e' gondolat: hogy még valahára visz-
sza térek hozzátok, arra birt, hogy szá-
motokra egy rózsá és viola szálats-
kát szakítsak, 's ím adom is át' nek-
tek, — mellyeket ha nem hánynak szép
kezeitek gyenge lábaitok alá, kéntelen

elhiszem, hogy meg szívellettétek panaszimat, 's ha még ártatlan kobeletekbe méltóztatjátok, tsak míg a' harmat felszáradróllok, tsak míg patyolatleveleik össze humorodnak, már sokat éltem, már esztendőket, mellyeknek száma nints, és tsak nem többet mint a' százados ó Piramok' morzsái.

A Ti édességes kellemetek és szívízlésbéli szép érzétek ösztönöztének enge-

met, hogy nemes lelkeitek' magassoló barátja óhajtsak lenni — 's széptő szerül illy kedves grátziák' képezésére a' színek helyett szavakat zavarjak öszve, ha talám az olvadozó «jakak', könnyező pillantatok' vonásai által eltalálhatnám, mit éreznek a' tsendes kebelek, ha olvassák, hogy bús szívem árjaiba, és lelkem barna gyászba burkolva így szomorog.

*Im én , a' ki a' ti erköltsös győze-
delmeiteket órák nélkül sanyarúlom , hoz-
zátok folyamodom esenkedős szavaimmal,
és tsak azt kérem , jutalmamúl: fogadjá-
tok szokott szívűségtek szerént koromnak
első zsengejét , 's tsak igaz szívű barátai-
tok' kímélő kezeikbe adjátok ki — a' kik
Titeket szeretnek , engem is elfognak szen-
vedni érettetek. — Sok szeretöket tudok
én , a' kik kedveseik' kezeikből a' mérget*

is édesen vették el: 's hát ha ti egy pár
virágszálatkát adtok egy innepi reggel
kezeikbe , hogyan tépnék ők gorombául
el? — Nem — e' betses marad előttök —

—'s én a' Ti Idve zlotök.

---

* * *

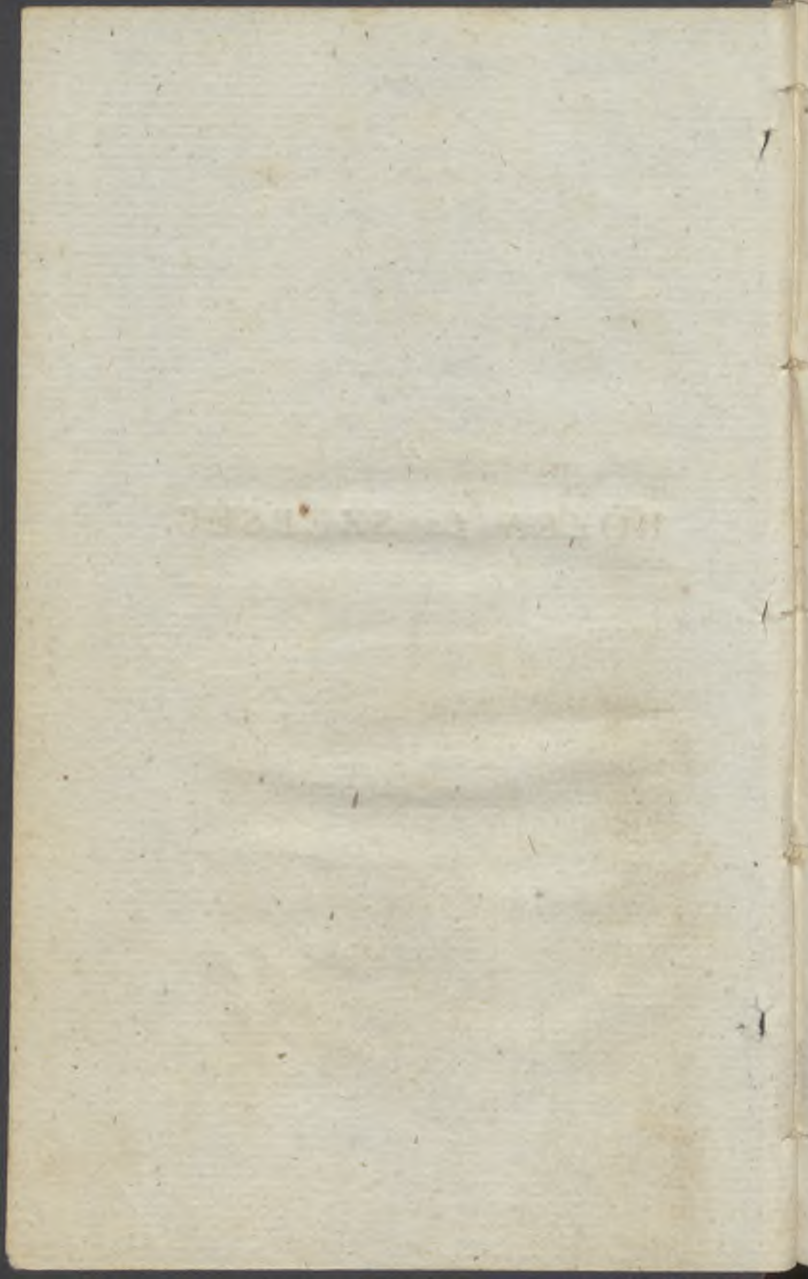
Egy Ifjúnak Ámor név alatt vi-
selt keserveit könnyezem. — A' kik
elbútsúztak már szíveiktől, hallom,
sóhajtoznak; a' kik pedig még véle-
esméretlenek, ne gúnyoljanak ki szo-
morgó *Fantaziámért*. — Ugyan is,
ki kárhoytathatná azt bennem, ha
én egy nyájas kép' vonásait, színek-

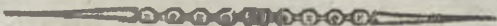
kel eltalálván, a' tsendes estvéken
a' tsinos gondolkodás módját ked-
vellők' számára néma nyelvel elő-
szóllom? — Emlékezzen meg min-
denkor' a' ki hibáimban megütözik,
hogy e' tsak ugyan több egy esmé-
retlen álomnál, melly egyedül lel-
kem' jelensége lett volna, és hogy
tsak egy szíves Barátom' ösztönözé-
sére adom ki —

a' Szerző.

A'

RÓZSA és SZÉPSÉG.

Jó reggelt ELMA!

Ha! nyoltz az óra — takarodj álom a'
Grátzia mellől! (kopogat)

Ki vagy?

Egy bús lélek' képe, kinek szárnyai
a' szabad levegőt tsapkodják.

Úgy az üresség a' Te világod — itt
ösze zúzódnának tollaid a' státuákban.

Én szüntelen magamat keresem, és
nem találok az ürességben — nállad lá-
tom a' tükörben, *Toaletben*, az ezüst
medentze, a' mosdókanna fényében —
Nem; hanem benned, a' Te lelkedben. —

Te a' kis vétek vagy, az én szívem
pedig nem a' Te világod.

Hát Téged nem a' *Chaos* szült? Hol
lakik a' Te Teremtőd?

A' magas levegőben.

Mitsoda Isten?

Szelíd, ártatlan, tsendes indulatú,
— egy bőv boldogító *Génius*. —
hát a' Tiéd?

A' szélháború és habzaj.

A' kölyökfi? *Ámor!* — *Psyche*.

Psyche! — *Ámor*.

(felnyílik az ajtó) *Honnay!*

Elma! — ne rejtezz elöllem szemérem' lelke, ne szaladj purpur kárpitod alá — a' te rózsaszín pongyoládban elenyész a' k o r á n' szült öröme, — én néked egy tele szív jóreggelt hoztam — gyúrd félre nyoszolyád' pejholyját, a' reád terült fedező' gyenge leplét, és botsásd a' keletről érkező meleg napot önnön kényvedre. — Melly kedves vala a' reggel, — miért nem zúgsz ellene, hogy rejtezöt jádzott véled? Már elsült a' szép k o r á n' patyolat teste, és barna napidővé változott. — A' hajnal' harmati eltűntenek, a' vizenyős téren nem füstölögnek, nem gőzölögnek párába olvadozva, nem haboznak duzzadó ködárban, — nem; mert a' nap megszállotta a' földet, elöntötte sугárrival, felfor-

ralta az éjt, az olvadott tseppeket vissza töltötte az örök edénybe, és a' kiüresedett öntöző már ismét tele lotsog — a' véghetetlenség hajózik a' bővség' vedrében — a' méjség' tsigáin futkároz a' Teremtő — a' víz' térszínén gyűjti az áldás' balsamolaját a' tsepegő tsészébe, és ezt ne lássa, ne érezze ennek a' köböltnak bálványa! — Szakadozzatok le ti márványoszlopok! Omolj öszve megrezzenhetetlen épület' tzipje! — Illy gondolatok alatt ajtódra rohantam, Szépem! és felvertelek édes álmodó honnyodból, engedj meg az én zavarodott lelkemnek, hogy duzzadó áriját a' Te kebeled' szent öblébe önti ki — ez a' tenger egy nyúghatatlan *Eol* alatt dühösködik, a' kétségbeesés' hajóját öblögeti mér-

gével, és a' háborgás hánykodik habjai között. — Te nem érzed ennek terhét, tégedet talám még nem rodthasztott össze dúllja — én a' *bilántsot* elvesztettem — nem alhatom; soha sem — halgasd meg az én panaszomat, mint bánt velem a' történet — eléneklem sorsomat előtted; de megengedj, ha ojkorojkor nem bírok *Fántáziám'* fogja lenni.

KÖZ-SZOMORÓZA.

Képzelőds, édes képzelőds! — Men-
nyi világokat nyitsz fel előttem, mellyek-
nek hójagi még nem reszketnek egy Án-
driaisten alatt. — A' Te koronád elolvad,
a' Te trónusod összeomlik, a' Te Kirá-
lyod elenyészik. — — Oh, ha édes mo-
solygásod örök buborék vólna!!! Én a'
Te világodba tsak halni költöztem, a'

Te koronádat csak koponyán viseltem,
 a' Te trónusodban csak temetősírt talál-
 tam. — Te eltemetted az én boldogsá-
 ságomat, Te, kegyetlen! gyilkosom
 vagy nékem, sátányom és gyehennám;
 és még is reménységet ígérsz a' síron túl,
 reménységet a' mennyből is

édes k é p z e l ő d é s !!!

A' SEBHEDTE ÁMOR.

Én egy sebviselő Ámor vagyok! az én'
 testvérem ölt meg engemet. — Kupi-
 dó, Kupidó az én gyilkosom — rég

hogy keresett mint Rémust; de én elkerültem őt' eddig, és im hogy reám törtek nyilai, leagyoltanak, tsomóba húmorítottanak. — Jól érzem minő mérgesek sebei — kegyetlen! Nem tagom', sem más részem', hanem szívemet kereste a' Mester Tirannus, és át'kupidólt engemet.

Én, én vagyok a' tolvaj' rabja! — Egy édes hajnalt éltem örömemre: — a' rózsalugosba dültem, és annak boltja alá vártam a' napot — sugárit a' rózsák' patyolat levelein, és a' pók' lutskos fátyolán szurkálta át' gondolatom — a' fényt fellyülraktam, az árnyéket aláforgattam — a' harmatot felszárasztottam, a' leveleket lefonnyasztottam, úgy dolgoztam, 's Ő, a' pajzán, itt talált, meg-

martzonglott engemet , fogollyá tett,
 övévé , hogy kitolvajkodhassa rabjának
 kebelét , és ellophassa szívemet.

Te , te kölyök ! te takartad el elől-
 lem a' tzélt , és még is gondolatot ad-
 tál ahoz , — pijhe szárnyakon repítél a'
 böv' üregében , és örömelet' özönével
 hijábanvalósítottál. — Én , én egy nyug-
 hatatlan önnön elégtelen gyerek , a' ma-
 gamegnemelégedés gyereke , és szerelem'
 tiltotja vagyok , a' ki magamon kívüli
 élek a' párok között , a' sebek között ,
 a' jajok között —

— ott!!!

A' FÁNTÁZIA.

Tsak a' szédelő Fántáziát láttam
 előttem tengerszín öltözetben lebegni,
 az éj' tsepjeitől nedves fátyolát felle-
 gezni, és hév testének páráit Titán-
 hoz emelkedni. — Én égtem tüzétől,
 lángoltam önnön érzésim közt, és azt
 az enyhítő gőzt ittam, melly tseppekbe
 hált vala puha kebelén. — Oh, bártsak
 egy féreg, egy *Hemerobios* lehetnék e'
 mellett, és az egy napi élet után a' ha-

lált tisztelném temetőm felett Istene-
mül! —

Ez alatt a' gondolat alatt megdühöd-
tenek indulataim, által rontottanak ezen
az önnönmagamon — én előleltem Őt'
nemöszönömet, és Ő a' gyönyörűség'
közepedte eltűnt — el. — Boszszús egek!
Ti mondjátok, hogy Ámornak soha sem
lehet a' *Fántázia* rabja. — 'S már el-
tűnt? — el —

Ah! eltűnt — e l!!! —

BUSONGÁS.

Én, én szerentsétlen szülemény! a' kit
 a' szerelem önnön pallosa alá szült — a'
 szerelem szült engemet, a' szerelem, és
 ugyan a' tett semmivé. -- Egyszerre el-
 hólt e' világ előllem, mint egy ítélet.
 özőnbe merült káprádzat — öszve- és
 öszveomlottam magamban, mint a' ha-
 lálra szententziázott gonoszélő — a' nap-
 hoz ragaszkodtam kínomban, és az is
 eltűnt — estet hagyott nyugta, egy szo-
 morú alkonyodat borította bé a' világ'

színét — a' setétség a' párosokat takar-
gatta, a' természet' szemeit kötözte. —
Boldogok! Ti éltek; de én — — én?

Az éj egy tsendes időkor, a' meg-
elégedettek' világa; én pedig ennek a'
világnak sírkisértő képe vagyok, egy
tündérezésre átkoztatott bajlélek, az el-
rontsolt tapodmány' darabja. — Fogadja-
tok el ti felormodzott Szirtok! adjatok
egy barlangot szikláitok' bugjos fedele
alatt; én nyugotot találok a' kígyók' mér-
gei között is.

Mit halgatsz érzéketlen köüreg!? El-
bámúlsz é azon, hogy e' gyerek olyan
hérosi lélekkel ordít belölled, mint egy
serdült erejű Óriás? tselekedetci alatt ösz-
ve fog omlani százados boltod! — Én
teremtettem a' szerelmet, melly a' vilá-

got emberekkel töltötte; — én vagyok a' szerelem' Istene, mindennek feltaláltam párját, tsak magamét nem, hát nem vagyoké szerentsétlen? Mindent öszve fog ontani halálom. — Én egy örök, örök boldogtalan vagyok.

Ti merően álló barlang' kőmartjai! a' ti tábláitokra mettzem fel nyomorúlt sorsomat, hogy a' denevérek ragadó körmeiket a' szerelem' betüibe akaszszák, hogy az éjjeli bagjok ez üreg öbölből üvöltsék világokra a' szerelem' temető dalját. — Ámor egyedül, a' halált kéri, hogy légyen barátja, temető barátja, — nints többé szerelem? nints —

— sem Istenfi?

AZ IDEA.

A' tündér *Fantázia* pazérolta magvát a' puszta *Atmosphaerán*, Isteni hatalmát érlelte tévejgtében míg lehelte az ideát, — Ez egy fellegen lebegő aszszony teremtés vala, az égő gondolat lobogott fején, és úgy repült sebes süvöltő szárnyain — tsoportosan úsztanak utánna a' haszontalanság' gyerekei, kiket ő hójagbojókkal tsalogatott az eltévesztő setét ködbe az utánna ragadott gondolattal. —

Ez is eltűnt! hát az *Idea* nem a' valóság' teremtménye é? Nem. — Az én Fántáziám egy boldogtalan, egy semnitudó —

— Teremtő.

A' SZERELEM.

A' szerelem, a' szerelem talált Istent, ő teremtett Isteneket, kiknek számokra idvezlő oltárokat szentelt — 's még is — még is — oh Ti bűnhödte Istenatyák ennek fajzatját bárdoljátok!! — — Lászatok minő komojjá lett a' lángból gyúladott örömfí! Nem repes többé a' felhők' borongó halmai közzé isteni lehel-

letet szívní, levetette az Istent magáról,
és tsak egy balgatag *Ahi*, egy rongy ál-
lattá vetkezett. — Ö — az együgyü

— 0 0 0 —

NYIL-FARAGÁS.

Képzet, szabadon repeső tündér Kép-
zet! Te ösztön özön éltetsz engemet. —
Amor sebhedtve esett el — **A**mor egy
belső dühödté változott. — Fogadjatok
el ti sűrű erdődző fiatalok! a' ti setét ár-
nyékozó ágaitok' éjje egy kedves komo-
kor előttem. — Ím ledülök e' magános
pamlag' zöldellő zsámolyára, hola' bosz-

szút boszszúval fogja tölteni elrészege-
dett lelkem.

Te kedves fenyőszál! a' te temér-
dekségednél méltóbb lehet é a' 'tzédrus'
sudara? Im minő erő nélkül hasítod a'
felhőket — zúg a' szélnek zivarja ágaid-
nak sűrű szálai között — derekadba száll
a' tüzelő nagyidő, és az Istenek a' te
fejeden ülnek az alattok dördülő mormo-
lás felett — a' te termeted, a' te deli-
séged suvallatták énnékem a' tegzet.

E' bólt, ágjövés, melly átborította
rajtam hajtását, e' légyen a' szerelem' ív,
talám ez mint árnyékában, úgy hívségé-
ben is részesít. — Hadd tsudálják a' L e-
d é r e k mi történt — hadd bámuljon és
szomorkodjon a' pajkos sebhetén, hadd
sírjon, panaszkodjon, nyögjön a' hosz-

szú éjtszakákon, hadd keresse párját a' magánosságban, és érezze, hogy nints maga.

Éljen Ámor!!! a' szátra sujtott nyil-
erő alatt öszeomlott a' fiatal fenyő. —
Tsomóba gyűjtöm forgáts szeprét, és ha
boldog leszek, ide járok szűnyadozni. —
Itt mutatta meg legelőbb a' R e m é n y s é g
magát szemeimnek egy édes szenderedés
alatt: a' duzzadozó tenger' partján állott
ez a' kedves tekintetű szépség — a' vi-
lág szívének kormányát tartotta kezében,
mellyeket gyámolgatott — az ő pillanta-
ta és mosolygása elevenítő balsamúl-
használt — egy liliom és trifoliumból fű-
zött korona volt fején — vasmatskára tá-
maszkodva nézett egy a' tenger' *horizon-*
ján jelent hajóra. — Repítettetek szár-

nyaim, repítettetek édes képzeteim után
 — oda — a' hova — mindenüvé — jó
 szerentsét és útat, Ámor!

Éljen a' Szerelem!!

A' VÁNDOR' ÁMOR.

E st az idő' fogyta, árnyékba borító
 tsendes — tsendes alkonyodó. — A' nap-
 egy tsudás világszél esett, és a' beér-
 hető láthatáron átlohadott, a' nagy tsil-
 lagokat apróbb ez' redjei sokasították,
 a' hód az éjféli 12-jét várta, 's úgy szun-
 nyadt minden napos; a' kolompoló

harangok lár mázták fel a' setét élet' fog-
 jait, a' huhogató halál' szárnyas állatit
 — a' viszsz' hajnal egy hegyfelhő alól
 fejtődött — mintha a' bontzó baba mar-
 tzungolta volna, úgy hempejtek a' fenn
 úszó darabok, és a' párahalmok közzül
 született az Éjleány.

Méltósággal ült fel az egekre a' se-
 téségnek Királynéja — *Chaosnak* bujdo-
 só magzattya. A' mord *Erebus'* Istenné-
 je ez — barna testszín tekintete, mák-
 ból füzött korona fején, két nagy repí-
 tő denevérszárnyai — tsillagokkal rakott
 setétkék öltözetbe gyöngyölödvé türi a'
 híves éjt — két karján két aluvó gyere-
 keket tart, kik közzül egyik fejez, a'
 más pedig fekete, mint az éjnek ked-
 ves vagy félelmes álmát képzelgető ké.

pei — a' körüllette terhelt setéségben a'
ragyogó tsillagok' fényei úszkáltak.

Remegve gyászoltam át' a' híves le-
vegőt — Diánát egy könnyű öltözö-
jében találtam a' humorodott páraleplen
— övig süllyedve futosott puha nyúgotó
nyoszójáján — futva övedzett az úsztató
lágyság döllyedő színén. Elébe esve lá-
baihoz hánytam nyilamot szerentsémért
esdeklettem előtte — esett lelke' só-
hajtását jajjadozták ajakim — 's ő elfor-
dult — agyon tsapott: — Bűnhödt e
Ámor! én Istenleány, az éjsze-
retet' szüze vagyok, és tsak va-
dakat sebhettek.

Bűnhödt e Ámor? egy ártatlan
bűnös! Én Istenleány vagyok? —
Ámor Istenfi! — Az éjszeretet' szü-

ze? — Ámor egy illy szerelem' fattya —
 T s a k v a d a k a t s e b h e t e k ? Ámor
 vadnékat. — 'S Te szüz vagy szép Is-
 tenné? — Hazudsz! a' szüzek az éjtsza-
 kákat gúnyolják. — Mellyik bikkesbe öm-
 lenének elődbe a' szép vadászt fellyül-
 máló vadontzok? Ekkor átöleltem göm-
 böjü testét, reáborúlva fűződtem dere-
 ka körül, 's ő elszakasztott magától. —
 Mennyek!!! mit teve? ölon szakasztá
 testét, és darabba repült a' meszsze fe-
 lé, talám hogy agyon sujtsa ott magát.

Én, én nyomorúlt! hasztalan tzombol-
 tam a' roppant gözsziklák' hegyeit, hasz-
 talan úszkáltam az Istenné vérében; —
 hasztalan ráztam szárnyaimat a' vérfel-
 höegen — D i á n n a elrejtette magát
 Ámor elől. — — Magas eggek! ki lesz ve-

lem? — Komor éj, setét gondok' tábo-
ra! egy terh sóhajtás.

Innen elandalogtam egy tövisses ös-
vényen, és a' rosz lelkiismeretet talál-
tam útamban. — Hogy fetrengett —
hogy tsikorgottanak fogai; — szája vé-
res tajtékot habzott, mellyből skorpió,
kat itatott — sok ezer viperák szopták
testét — a' pokol égett alatta, és lán-
got futt az ordító gonoszság' tetejére —
körülötte az éj' állati, a' szenny dene-
vérek repdestenek, 's én elrettenve siet-
tem —

— más Útra.

NAGY ORESTES.

Minden setét, minden mordon szunyad; — a' tsuda Természet tegnapi gyors tettét piheni: — én kinnyaim közt esenkedve senyvedek, egygyik nyögésemmel a' másikba verődöm, egy terhel a' mást ölöm. — Úgy gyilkoskodom gondjaim' árja közt!!! — Jól hallok mint ropog a' roppant temérdekség' sudara; jól hallok mint zuhan az öszve zúzott fenyőszál' dereka — látom mint

önti el a' pallagot, mellyen terült árnyékát forgatta vala — 's még is Ámor egy szívével küszködő, egy önnön búsongó légyen é? — Érzem, jól érzem, hogy a' setétbe veszett véték' fattya vagyok, a' bünbe esett veszély' fajzatja.

Itt elrémülve állottam, és sokáig földbe szegzett fővel maradtam. — Ez andalodásomból felébredvén egy ősz' analizált testére vetettem szemeimet. — Ennek bontzolt mejjében egy gyenge métségett, szíve ketté volt hasítva, és a' szigorú sivatag út' közepén egy négy szegű *bázison* hevert — ez adott tanácsot az eltévedett világgyereknek.

Nagy Hatalmak! Ím öszvehúmorodva borútok elötökben, fogadjátok el az én sóhajtásimat, mellyeket a' belső

tűz ólvasztott öszve, hogy a' könnyű
 levegőn forrón folyjon szélyt. — Nyilja-
 tok meg, oh nyiljatok ti tsillagos bal-
 dagin kebelek! én a' ti nyilamló repedés-
 teket szenvedésekkel fogom teletömni —
 Itt vagyok e' dühösködő mejj, mellyben
 a' szerelem döbbedez! Kifatsarom erek-
 re futosó piros nedvét, és ha a' vér vé-
 tek; vétek fesse a' tsendes menny' színét.

Rémlik, tsak rémlik vagy tejese-
 dik a' kíváнат? — Lám mint bomol
 szélyt az Isten-zsámoly; — a' teremtő
 eltölt esenkedő szavaimmal, és megszí-
 vellette nagy sokjaimat.

Lám a' kis Isten mint lebeg körü-
 lötte, mintha az öröm tsak érte terem-
 tetett volna; felség mosolyog száján,
 élet terem szemeiből, és a' világló vir-

tus ingadoz fején. Egy kedves gyerek ez, — 's melly úszva siet a' bővség' szár-
vával tojongva felém.

Tsudaszó a' menyből: ez maga a'
jó természet' Istene, a' gazdagság' bol-
dogító dússa. — Genius Ámornak barát-
ja? Ámor minő rettenetes, minő mord
magaba; olly' boldog, olly' nagy Ores-
tes 's a' —

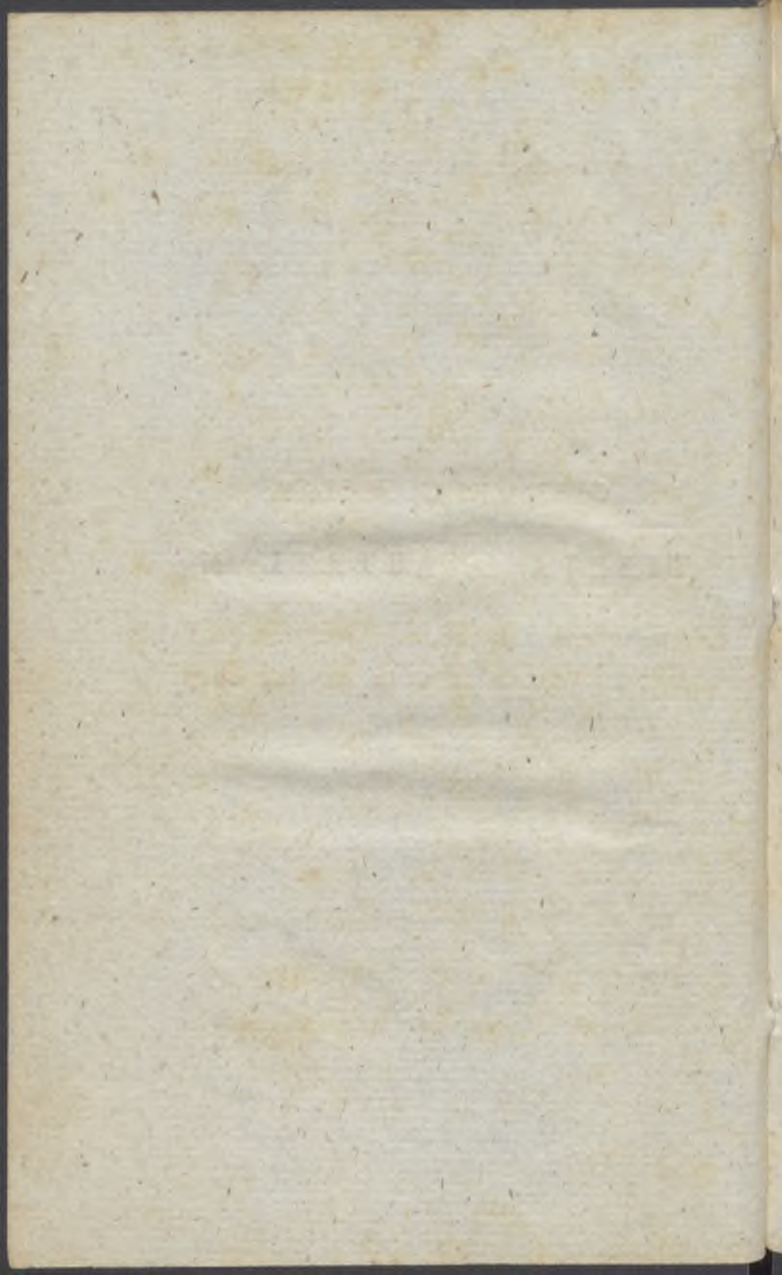
— Barátság.

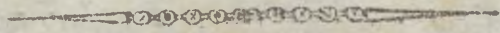

A²

GYERMEKI GONDOLAT.

TISZTA és ÁRTATLAN.

ÚJ ELIZIUM.

Amor. Ím a' *Hajnalné* majd el-
tűnik előllünk! — 'S hova még tovább
Génius?

Génius. Az öröm' vagy szerelem'
kertjébe!

Amor. 'S hogyan juthatunk be?

Génius. Ámor előtt megnyílnak
a' szerelem' kebelei — öszve omlanak az
ezredes sziklák' ormói, öszve a' gond-

termő mesterség' falai, és az őrző *Ké-
rubimok* ruinák alá agyoltatnak. —

Ím mennyi itt az elmerítő sokféle-
ség! Itt a' fémívesek' kőből teremtett
státuái állanak, a' darabba faragott osz-
lop derekak, azok között a' pászint zó-
fák 's a' déli híves hantnyoszolyák —
hol a' gyönyörűségnek áldozik a' Szép-
ség' Istennéje.

Amott egy *Eremitázs* roskadoz, ma-
gas fenyőszálak borítják sorvadozó mo-
hos fedelét, a' kéregfedte harang fész-
kén a' Filoméla tollazá mejjét — egy
durván öszve darabolt kereszt görzse-
dez a' határhalomtetőn; mellette a' ha-
lálköbetüinek mohtemette morzsái po-
roznak. — Ha! mind ekhózza a' hang-
mivelők' *Symphoniáját* nagy *Enthusiás-*

mussal a' hegy. — Itt a' naplementét id-
vezli.

E' part alatt, hol a' bús *Progne*
a' parlag' nyílásaiba rejtezve fetsegi ba-
ját a' *Nymfák* nak, hol öszve borúl-
tak a' *Czirusok*, az estvéken feredez. —
Né! mint terült a' zöld pázsintra a' pi-
ros zsámoly — a' *Hetruriai Urnak*
bálvány sort állanak szélén — a' mosdó
medentzében a' szagló szerekkel töltött
Vazen bujálkodva tsillog, mintha a' haj-
dani nagy Görög Ország és virágzó Ró-
ma ide töltötték volna le a' mesterség'
bájoló míveit; mintha a' gazdag *Péru-*
via minden kintsét ide szórta volna le.
— Ez az általhajlott vízifa a' két neve-
ző betüket borogatja a' *Najádesek*'
árkába, és fejét hajtogatja a' társa után

upuppoló babuka alatt. Ide jár a' Szép-
Istenné tisztúlni.

Ámor. A' betű —

— R. és N.

A' VARÁZSOLT ÁMOR.

Ámor. A' titok állotta el út-
mat, szomorú színbe göngyölödve gyá-
szolta az eltemetett tettet — ajakain
egy őszvetsattolt lakat függött — lábai
állandó helybe valának lántzolva. —
Egy szelid szellő' érkezése tsapott meg,

melly nehéz rogyományba lankasztott,
 — reszkető tetemeim roskadnak alattam
 — Á m o r tüzét érzi.

G é n i u s. Á m o r! ez a' dorbézoló
 szerelem' részegsége, — nézd honn' kö-
 zelít a' Szépség' Leánya!

Á m o r. 'S mit követ?

G é n i u s. Önnön lelkét. — Én
 egy rózsát fogok szakasztani és egy vio-
 lát, mellyeket színessé F l ó r a sem te-
 hetett. — A' rózsát a' zsámoly'; a' vio-
 lát pedig a' hajnal' és ég' színével fes-
 tem, 's a' közép *urnába* helyheztetvén,
 te a' rózsába, én a' violába így rejte-
 zünk el.

Á m o r.

A' TISZTASÁG.

Rozette ('pompáson a' zámolyra lép,
és széllyel szórja testéről az ékesítősegeket.)

Nanette!

Nanette (a' fejér rózsás baldagin alá
eresztvén magát, lehánnya pongyola leplét.)

Rozette!!

Rozette! Nanette! Kedves lel-
kek!! valóban, édes teremtmények!!!
melly édesden borúlnak öszve puha öle-
léssel, minő remegve lépnek a' tiszta fo-
lyam' löllyedékében, mint C a l i p s ó és

Ná is Hydáspes' kristályában. —
 Né, mint pirúlnak meg felettek a' feje-
 rózsa, 's mint bókolnak le előttök alá-
 zatosan! — — Né, miként mammol
 tajtékot a' tsiklánd lágyságot nyaló va-
 dontz lotsmoj! *) — Né, millyen ron-
 tsolva és tunyán foly el, mint válik hí-
 náros peshedt heverővé, egy százados
 időviselte humorodottá, mint az ősz
 Saturnus' töpörödött gyereke, mint
 válik egy otsmány motsáros bozót ter-
 mő fertővé.

---

*) Vadontz víznek nevezem azért, hogy egy ren-
 geteges szirtról ered. — A' sziklák' hasadékai-
 ból omló vizesetek kristály színűek szoktak
 lenni — 's itt pedig tzelozás vagy on a' tiszt-
 aságra.

Mindent feléjek vonszanak e' k e l-
 l e m e k — a' vízfák bóltot borúlnak fe-
 lettek , és görtsös gyökereiket alájok
 fonnyák — a' nyugoti szél kebelekből
 tér vissza honnyába ; haj! mint üvöl-
 töz puha testeken nyúlámló *slepje!* Amott
 a' kíváncsi *Hiperion* a' határbértzek'
 tetején lappang , sугárit a' sűrű erdőzet
 nyillámjain botsátja reájok — át' öleli a'
 sivatag erdei tserszál' derekát , 's enyel-
 géssel múlatoz édes *Bájnéi* között —
Jupiter boszszúval fordul ellene , le-
 agyolja a' szálakat , őt át'hánnya a' he-
 gyeken , és az éj' ágyába gyúrja.

Hogyan remegtek a' Szépek a' dü-
 hös ég' lármájára , mint két testvér vízi
Nimlány úgy mártogatták magokat az
 árba. —

Bele ugrottam a' ferdölotsba, öszve
olvadva folytam ölekbe — ök sikol-
tozva ugrántsoltanak ki, én pedig tűzfe-
redőjökbe főttem — gyorsan gázolták
magokra puha fátyol lepleket, és szagló
balsam szereket tsepegetvén piperés tes-
tekre, készülődtek.

ÉN a' rózsában, a' G é n i u s a' vio-
lában a' két hókebeleken fagyva pirúl-
tunk, 's ök a' Szépek egy metzett *spal-
léron* felsétálva a' tüzes *purpurral* égő
palotába értenek. — A' nyugotó nyo-
szolyák veres *bíborral* terhelve nyögte-
nek — a' *zófa'* párnáiról nyúlámló arany
rojtok egymásra humorodtanak — a' fir-
hangok öszvevont tsonója halomba úszott
az oszlopok' derekán, és gazdag terhet
mutatott a' közöttte elhaló vastag kárpit

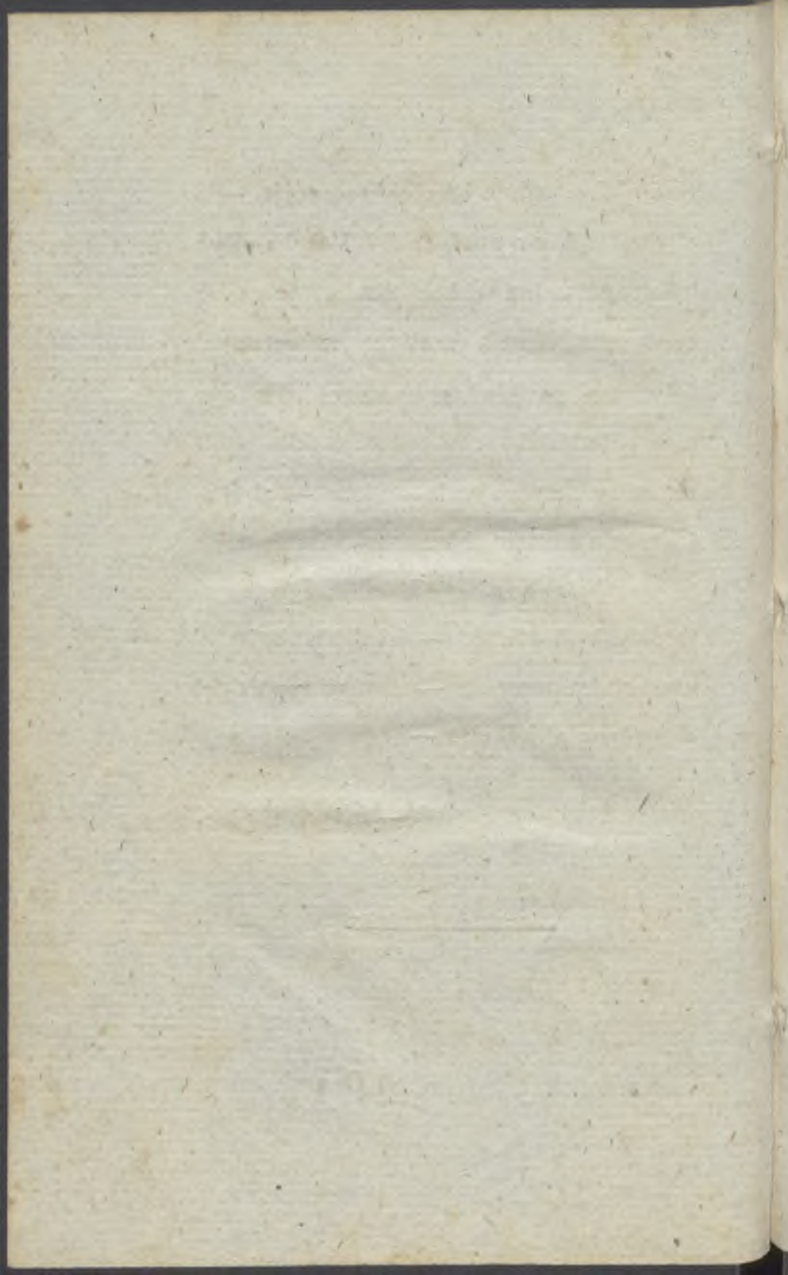
tüze. — Minden K h i n a i drágaság' fény-
nye *luxusra* jádzott. — Itt az *interessáns*
Szépek egy édesdeden heveredett nyú-
lámba dültenek, és S o m n u s n a k ál-
mokat áldoztak.

G é n i u s e' G r á t z i á k felett az
arany pohárba istenkedett; én pedig ad-
dig szívtam a' rózsaillatot, hogy felhe-
vültem, megrészegedtem, a' rózsa el-
hervadott tüzeimtől, 's az öröm' ölébe
gördült. — Kedves eset! N á n e t t e m-
n e k pontban ajakára hömpelyedett —
gazdag *Kaméléoni* étellel szívtam lehel-
letét. — Ő felretten egy tövissetskétől
sebhetve vérzi ajakát, bűgygyó tsepje
elfutotta mosoly' száját, és rózsalepte-
színre változott. — Álmos zavarodásá-
ban boszszút tesz; gyenge kezeivel el-

tépi a' hervadott levelek' tsomóját. — 'S
 a' tündér Á m o r még is él? Valyha ollyá
 lehettem volna ekkor általa, mint az
egynapélő féreg, mellyet ez estve a'
 folyamot' partján taposott el! Ez egy
 nagy élethalál, egy mesteri édes gyil-
 kolmány lett volna! — Nem — a' Ha-
 lál isten nem közélítet, italát tsak
 tsepppekbe szűrte. Így költött, így teme-
 tett örök éjidőn át' — 's a' kis bölts a'
 kis bohóra morgott — és úgy repült fel
 durtzáson a' kékellő —

— magos É g b e.

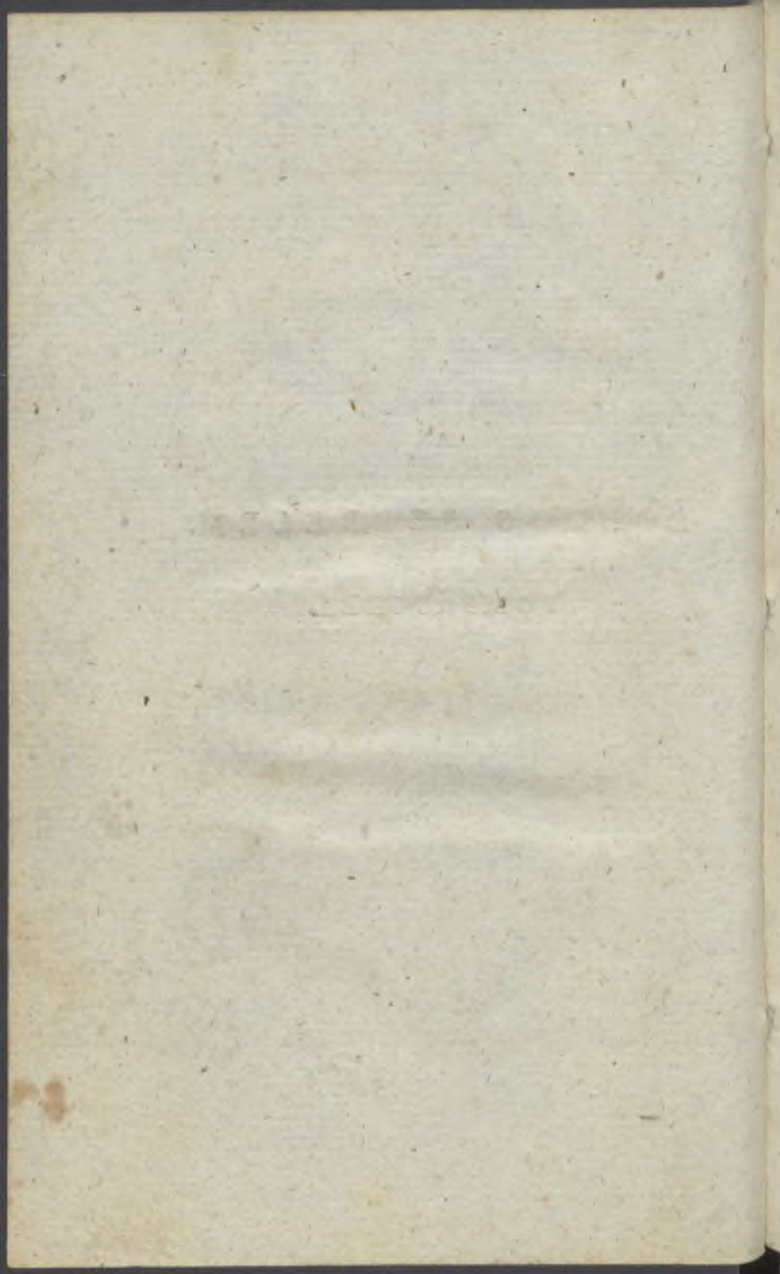

A'

BOLDOG SZERELEM.

POMPÁS IDÉA.

D 4

ANDAL-SZÓ.

In' melly borzasztó e' temérdek halmok-
ba mefedező vad havas, mellynek suha-
dar szálai a' fennlebegő Istenek' országát
érik! — undok szirtjai darabokba szaka-
dozva gördülnek le merő partjain. — Az
egymásra ült sziklák' szálai hengereg-
nek az üregből szakadásba. — Ez a'
köhegy' derekán vágott hasadás bóltöz-
za eltemetett lelket, mellyet a' sors

számára minden erő nélkül nyitott fel
a' hatalmas természet' Istene.

Könyörületlen intézetek! Lám a'
végzés milly' halálba gyűjti el az idő'
méhében persedező gyönyörűséget, en-
nek repülte egy világélő halhatatlanság.
— A' kínok a' sorvadozó halál' dögén
triumfálnak, és a' fő méreg, a' boldog'
hamva öli meg az örömet. — Én ezek-
nek világa vagyok! ők bennem élnek!

jaj!!!

SZERELEM-ISTEN,

A' gyönyörűség egy méltó elragadtatás' ösztöne — ezért repül a' szerelem az Istenek' egeire teremtő aszszonya' ölébe; ezért bontzolja fel az öszvealkotott teremtet, és ezért rázza meg a' nagy Jupiter' hatalmát. — A' gyönyörűség mindent teremt és mindent elenyészt; — teremt kintsek és boldogságokkal dús, enyészt nyomorúság és kínokkal tömött világokat. A'

szerclem az, a' miért megmozdúlnak a'
meleg-nap' alvó lomhái, és a' miért egy
ugyan e'hez hasonló tsudálatos mosoly-
gást adnak a' gondba merült Tudósok'
pittyett ajakai. — Lám mint siet érte
minden: a' szeles agyon repüli magát,
még tzélját sem érte — a' lomha bele-
dül, 's fáradozó szándékába temetődik
— élet' adó, gyilkoló kész Isten —

— a' Szerelmem! —

SZERELEM' REGGELE.

Titán Memnonnal öszveölekezve jött fel a' bértz' tetején igen kedves és mosolygó ábrázattal — mezítelen testéből a' hévség' forró világa sütötte a' hegyeket — tsillámokkal briliántírozott a' harmatos mező — párolgott a' vízfolyam, 's a' közös fény a' fák' rezgő leveleit aranyozta. — Sebes szárnyain repültében takargatta a' setét tsillagos eget,

a' komoly bújosó Estistenaszszonyt —
interessánt képét a' tó' hínáros színe tük-
 rözte a' köszál alá dült árnyék' boszszú-
 jára.

Rohanva szaladott e' Napisten,
 hogy az öröm' poharából harmatot ször-
 tsölhessen, hogy reggelkort pislanthas-
 son a' Kedvesek' lángszín selymes abla-
 kára, és az égető tüzes *superlátón* át'
 gyűjtsa fel az elaludott szemek' fákjait.
 — Rést keres a' kristályon, hol kíváncsi
 sűgárit a' töröngyölt nyoszolyák' puha
 gyűrömlésére sujthassa, 's hevének arany
 veszszejét pongyola keblek' fedezetén
 huppáltathassa. Híjába takarják szemei-
 ket hófejér kezeikkel; mert ő a' gyenge
 ujjak között is' át'süt, sőt át'olvaszt-
 ja a' teremtő természet' miyét, általlát-

szóvá teszi a' kristály testeket, és felsérti a' nyúgvókat.

Illy' korán magokhoz ébresztvén e' világfutó a' tsuda' szépeit, legázolták magokról takaró lepleket, és felbojdúltak álmhónnyokból. — Szökdétselve tűntenek az öltöző, pompaműhely elébe. — Így áldoztak a' természetnek tsalfaszínt; — így tsintalankodtak vagy széplődtek — oltárok volt —

— a' Toalett.

MÉLÁNKOLIA.

Szerelem! világbiró köz Isten!!! Tégedet a' köjök Kupidó éltet — te a' titkot önn' döbbedező kebelek' jáját bajzod — ez a' rontsolt kép a' te veszett ötleményed' tiporvánnya, a' magába főtt mérregjáték' példája. — Én vagyok a' vesztő tseppek elivott tikkadója, a' gyönyörűségért dühödő kétségbeesés' lelke, én, én vagyok a' te Istened, a' titokteremtés' teremtoje, 's az éj' elragadtatott —

— F a t t y a.

ELŐ-LÁTÁS.

Ezredek, söt világok' folyta volt a' zámogó idő' tölte. — A' feketébe burkolt kéttség vezérlett a' tekervényes *Labyrinthuson*; égő szövétnekkal kereste az utat, mellyen vezessen — én tsak remegve léptseltem utánna — minden szelölőben a' Géníus' lelkét tapogattam, melly a' gothusos figurákra metzett templom' szegletéről lengedezett. — A' nép' oltár-

ra öntött *zélusa* zúgott a' falak közt —
 szép Bájném istenesülni mentenek, bók-
 kolással folyamodtak a' Felséghez,
 — szíveket oda horták, 's Ámort meg-
 vetették. — Jó szerentsét! az ő mérge
 sebeket rak kebeletekre!

Egyedül tsak a' fájdalom maradott
 velem szövevényes sorsomban — ez egy
 Menny ellen kiáltozó vénség volt, kinek
 a' nyomorúság vala homlokára sütve —
 idejét a' gond repítette, haját a' gond
 ezüstözte; egy reátekeredett kígyó tsa-
 vargott derekán fel mejjére, melly szí-
 vét sebhetni igyekezett. — Rettenetesen
 küszködött a' martzongló fene' tiporásá-
 val — egy ellobbant fáklya füstölgött ke-
 zében, melly leverettetésén esett lelkét
 álmozta. — Így képzeltem éltemet, így

hátra lévő napjaimat, — rettegtem ha
még élek —

— 's reménylek.

POMPA-FESTÉS.

Az Éjfityke mintha a' komoj fenyvesek'
zúzos ághegyein dideregne ellágyúlva re-
megi puhító *melodiáját*, 's úgy várja a'
folyosón jöttöket a' jövőknek, kik e' kis
lantos' lágy *tonusán* bitzegtek. R o z e t t e
a' hajnal; N á n e t t e pedig a' természet-
től költsönözték színeket — R o z e t t ' a z
 eget megpirította felette; N á n e t t ' a ' föl-

det zöld zsámollyá taposta, és e' két testvér teremttette a' legszebb kort, a' serkentő Hajnalnét, a' reggeli idő' öröm lelkét.

Fejeket *Hetruriai* viselet borította, és azzal egygyesült az *Asiai* gyönyös *Turbán*. — — Setét hajfürtjeik repkedtenek isteni homlokaikon, és öszvegyürt tsomókban hevertenek fejr vállai-
kon — mezítelen karjaik *Görög státuák'* míveit példázolták, távolról fejr már-
ványt mutattak; közelről maga a' puhaság holt beléjek. —

Öltözetek *Idiliumi* pompákkal volt terhelve — ezek alatt minden lépésre a' gyengeség' pihentét nyögték — tsil-
lámokkal fénylő saruik lépésekre tunte-
nek — hol elő, hol bebukva rejteztének

el, gúnyolódva tolyták vissza magokról
 a' tsumóba omlott selyemhalmokat, mel-
 lyek zsuzsogva habzottanak felettek. —
 Úgy tüzeltek szemeik, mintha a' fagyos
 Északból égő Áfrikát akartanak
 volnak gyújtani. — Lihegő mejjek nem
 költsönzött éltetőt — nem lehellett *Ju-
 lepet* — nem — hanem csak temetett —
 — tsendességek.

ÁT-VÁLTOZÁS.

Egybe ölelkezve, mint két *Heroikos*
 Minervák, úgy emelkedtenek a' lu-
 goson halkal. — Ah! mit érzett akkor

még a' tsendesen lengedező Z e f i r i s,
 mikor ezeknek leples öltözetek mellett
 suhant el? Mit érzett a' borzas E o l mikor
 ezekben ütközve a' lágyság' ölében rom-
 lott öszve, 's az élet' ajakiról tsókolt új
 éledzetet magának?

R o z e t t' egy tsendes andalodásban
 érlelődött; N a n e t t' tsintalan enyelgés-
 sel ledérkedett körüle, úgy hogy az el-
 lihellésig öszve küszdötte magát, és lan-
 kadva hajlott a' R o z e t t' vállaira. —
 Így ez eset' ösztönéből hogy a' kettő ösz-
 ve esett. — Lángba gyúladtam, és nyila-
 mat az egybeolvadott kebelek' tsomójá-
 ba botsátottam, utánna sóhajtoztam,
 utánna imádkoztam a' szerentsét; de
 tsak egy levetett sikoltás alatt nyögte-
 nek elesett sóhajtozásaim,

A' Szépek öszve estek, — 's én tsak egy lángszín pirosságot láttam a' zöldség' puha humorványára lapulni, és ök így egy 'tsonóba gyűrt szivárvány formán elseminisültek. — A' természet *kauk-lermívét* pazérolta a' teremtés' titkaiba martzongolva, olvasott, fűtt, zúgott, míg egy bokor zöld levelet nevelt, mellyek közzül piros gyenge borúlasok fejtödztetek ki.

A' piros borulás *Rozett'*, a' zöld levél pedig *Nanett'* volt; melly rózsatsomot markában szorítva a' tüzes nap' bóltja felé ragadott a' Génius, és én az én veszsömet egy reátekergetett pántlikával találtam a' kedvesek' pusztá nyomán. — A' pántlikának egy része zöld, a' más pirosra jádzott. — — Öszve meg

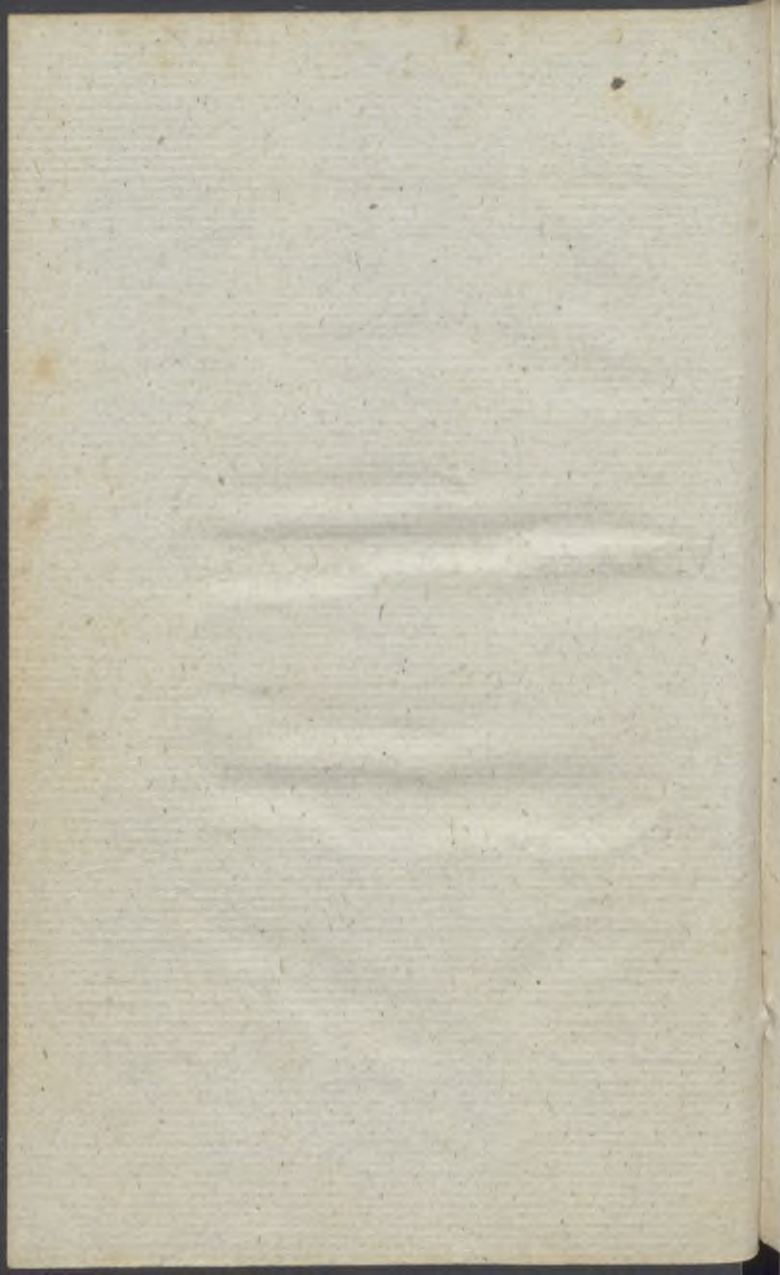
öszye tsókoltam rajta maradott testek,
melegét — az egész levegőt mennyi tsak
körülettek férhetett, mellyben új lehel-
leteket érezhettem pusztá kebelembé
szívtam. — Így éltem mint a' *kaméléon*
szellővel, e' legédesebb —

— mannával.

A²

VIOLA és ÁRTATLANSÁG.

SÓMLYÓ ÚJLAK.

Emlékezet, édes emlékezet!!! ismét te-
le a' te poharad! — Kedves én előttem
a' tsendesség. — Nyúg éjjeimet a' magá-
nosságnak, öröm mosollyaimat a' szo-
morúságnak, gondjaimat a' fekete gyász-
nak áldoztam. — Hármas *Tirannusomnak*
szenteltem életemet — vagynak é ezek-
nek Isteneik? és ha vagynak, hol? én
őket imádom életemben.

Édes emlékezet! hányszor nem dől-
léngsztem repedezett falai alá Újlak' tem-
plomának? *) hányszor állottam ajtajá-
ban a' tsendes estvéken? hányszor néz-
tem innen a' szelíd hóld' fénnnyénél, a'
bértz alatt folyó világút' zszibongóit?
gyakran bámúltam el tornyának gothusos
figuráin, gyakran nyitottam be ajtaját,
és kettős falai között rejtékeit másztam,
helső közeit kerültem — ki könyököltem
ablakán mélyen andalogva, 's az itt el-
senyvedett ártatlanok' lelkét, a' feketébe
burkolt gyász' szüzeit képzeltem körület-
tem lebegni.

Ah! mint elvadította a' szemérem a'
pillantatokat — a' furdáló titok lepattan-

---

*) Ez hajdan Apátzák' temploma volt; most pe-
dig már majd tsak a' régiség' darabja,

totta a' szemek' borítékát, a' bánat elsá-
 pasztotta a' rózsa artzulatokat, a' komoj
 gond mégzavarta a' kedvességet, és mord
 homlokokat rántzolt. — Ezeknek pené-
 szes képei borzogattanak, ezeknek az
 élő holtaknak *skelétionnyai* zörögtenek fü-
 leimben, és tsak a' rothadás' seppedező
 pezsgését hallottam a' tsendességben zsi-
 zsegni. — Ki tudja ha ezek közzül a' *fá-
 tum* sokaknak hajdani, sokaknak pedig
 hátra maradott szerelmekkel gyilkoló-
 dott? —

De mit háborgatom én a' nyúgvó-
 kat! — MegengedjeteK, kedves Szeren-
 tsétlenek!!! hogy az én elmerülésem fel-
 szaggatta koporsótokat, hogy felemelte
 szent szemfedeleteket! Boldogok!!! ti
 tsendesen nyúgosztok — már által este-

tek azon, a' minek én következésétől rettegek. — Azok a' férgek, mellyeket ti hizlaltatok reám éheztenek — miért nem adtok tsontot szájaikba? hogy ne ropogjon a' vendégek' foga, ne kotzogjon a' föld'gyomra, és felejtsük el, hogy azok a' véghetetlen *atomusok* hideg vért isznak? hát ezek a' sírfák nem mondják é azokat?

Oh Hold! miért nem állasz meg itt? lásd melly szomorú ennek a' Körösnek árnyéka, mellyet a' körülette fekvők temetőhalmán hánt által! lásd millyen élet nélkül mozdúl lebókolt képem e' puszta templom' rongy falán, mint egy est' rettentő késértet! Szűz Hold! szelid leánya az éjnek! nem nézheted é többé e' szemre hányó fattyat? millyen búsan vonúlsz

a' magas ég alatt bojgó felhőkbe! A' te rejtezésed után e' temetkez' zöldellő kerítését setétülni látom!

Ti szent tsontok, mellyeket sírhalmaikból kapartam ki! nyugodjatok tsendesen; vissza raklak koporsótokba, és egy halotti szomorózával temetlek partjaitok alá! — Oh hányszor nem fúvtam itt *Lámentózót*? hányszor *Romántzékát* az estvéken, mellyre az útasok megállottak? erről szent előttem —

— Új l a k.

SZILÁGY SOMLYÓ' HEGYE.

Ép elevenséggel rémlik előttem Sz.
 Somlyó várossának környéke — hogy
 állanak a' ködbemeredező hegyek felet-
 te, mellyeknek görtsős martjait a' sziklá-
 kat folyó vad iszalag futotta — a' füst
 tábor tanyázik a' Vasanya' tsútsán!
 Hogy gözölögnek ormos sziklái halmos
 bértzén a' szakadásoknak; hogy hasa-
 doznak merő szirtjain a' meleg' felszá-
 rasztott párái! — mint eltátva várják luts-

kots árkai a' beléjek omló pártok' morzsáit. — — Ha! mint dühen a' mormoló ürességk gyomrában görgő kőszakadás! ha! mint ropogtatja a' földbe meredező fagyökereket! — ha! mint ekhöz az órákra hangzó üregöböl' ordító torka a' dühenésre! ha! mint omlanak be rendüléssel a' kongó barlangok rémítő boltjai! — ha — ha — melly dörmögéssel — melly rohogással — ha!!!

Itt a' Hollósvölgy' árka borzaszt hegyek közzé szorított setétével, és belévénített árnyéka alatt egy híves tsergedezőt zúgat. — A' mord tsendességben csak a' bugy'gó lotsmoly' peggése és a' száraz levelek' tsörgése zsibong. A' bikkfák suhogva borúlnak öszve, és szálás suda-raikat meresztgetik felette. — Itt, hol a'

lármas vadászok' kürtjei harsognak, hol a' kereső ebek a' félelmesen fülelő vadakra tsevegnek — itt, hol az örök éj halgat még — itt minden halálosan borong — minden élettelen nyöszörög.

Itt a' pokolörvény süjjelez hegyei között, setét árnyékát kitolja bőv torkába, és a' reménység' dült oszlopát borítja fekete udva az örvendező élök elöl. — Ezt bámúltam gyakran egy vénhült terepély fa mellől, mellynek töve alol egy tiszta forrásfolyam ömledezett. — Melly édes volt ez énnékem, mikor lankadva mellé dültem és eltikkasztó szomjamat enyhítettem lotsából. — Er-ről eleven elöttem —

— Sz. S. Hegye.

PERETSEN.

Emlékezetes előttem Peretsennek
 környéke. — Itt szült engemet a' sors,
 itt adott a' *fatum* Latona' kezébe;
 itt nyúgszik egy kedves angyal' árnyék-
 színe, kit világbontó bábája koporsóba
 tett le a' születés kezeiből — — —

— — — — —
 — — — itt elfogadva estem el — —

— — — — —

— — (pausa) — —

SÍR-SZÓ.

Érzem hogy elnehezedtem magános gondjaimban, ledülök ez olajfa' függő ágai alá, reáborúlok e' halálköre; melyen Melpomene kesereg, talám ez árnyék enyhíti terhem'. — Bölts Isten! mennyi tudák mind ezek! A' márvány' derekát egy kígyó fogta által, melly egy ő önnönt szül és emészt; a' temetőszlop alá egy sátán ásta magát, mintha elakarná süj'teni, fúvt mérgével olvasztja 's az idő egy tetejéről szakasztott kövel öli agyon. — Egy tsendes vízeset rohan

nyúgkövére, melly a' régiség' vesztő mo-
hát mossa, és az emlékezetet borítja
értzbe. — Ide jár Saturnus mosdani,
és mindenkor ifjúi ábrázattal tér vissza
— itt vagyon az örökidő — itt nyugszik
a' felragadtatott lélek' hamva', a' test-
vérpor. — Erről örökös előttem e' vidék,

Amott kékelik a' tetős M e s z e s
hőhegye, halmosbértzei feldomborodnak
a' magas essős ég' boltjára — ezeknek
parlagos oldaliból, ezeknek kovatsos for-
rásiból és szikláiból hasadó tserméjek
öntik a' K r a s z n á t, melly által folya
K r a s z n á t, Varsoltzot és e' test-
vér helyeket 's még sokakat. — Tetszetes
előttem —

— ez a' T á j.

VARSOLTZ.

Itt nem merem számat szavakra nyitni ;
nem — hanem csak egy vízifához dölve
a' Krasznába szórom gondolataimat,
hogy ez azokat a' tágos Oceánba öntse
ki, — 's ott gyereki játék életemről
a' vízi állatokkal, a' hullám habokkal
suttogni hagyom, míg örökre lemerülnek
a' világ' övedző tenger' fenekére. — — —

B U D A.

Ditső elme! — — a' megfoghatatlan lélek' égő szövétneke! emelj fel engem. — Igaz — mit használ a' történt sors ellen, hogy a' jaj zajt olly bánkódva kesergem, hogy az eltűnt kép' fekete árnyékát gyászolom kebelemben! elrepülök innen, átúszom Sylphének özönét, addig rázom az egeket, addig gyurom az Istenek zsámoját, míg felemelik humorodott lelkemet.

Felséges elragadás; de szerentsétlen vég! a' lárvás történet szélesen kiterítet

te szárnyait, megrázta a' levegőt, és felragadott innen is. — Ebben az *elemen-tumban* hullottanak szélyt tetemeim, mellyeknek öszve omlott darabjait Budának falai közzé hányta le a' vad játék.

Minden ablakban egy egy *státuát* láttam, mellyeknek *Phydiássa* a' nagy Isten vala, 's ezeknek ízes ajakokat tsókolgattam képzelődésemben. — Egyiknek keblébe repültem; másiknak karjai közzé fűződtem, — mindenünnen kiestem, míg végtére egy maga is reám omlott és eltemetett engemet. — Itt nyugszom a' halállal, itt várom az életet, és téged' —

—Ítélet!

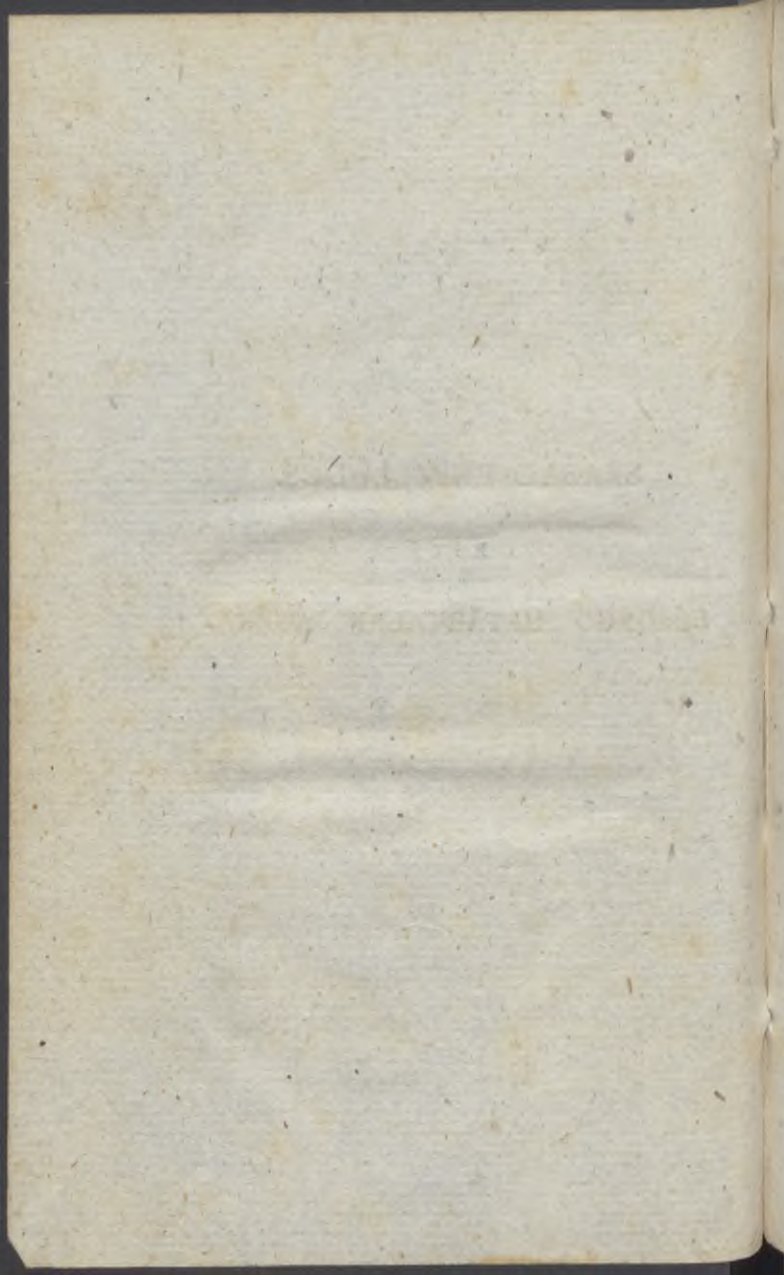

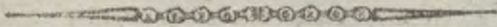
A²

SZABAD KÉPZELŐDÉS.

E G Y

BÚSONGÓ' HATÁRTALAN JÁTÉKA.

K O M O J - G O N D .

Nyúghatatlan, nyúghatatlan bolygó gondolatim — egy tsendes andalodás remeg a' ti örvényeiteken, engedjétek át' suhanni békés bajjal — a' gázolás a' veszedelem' barátja; a' kik érzik, könnyezik is tetteit! — — — Én ide dűlve e' terület ákhátz alatt a' tsendes éj' fogytát lesem, a' nyughatatlanság' sóhaj-tásával tolyom a' lepegő holdat!

Szüz! (ha merek reád nézni) súgd meg ennékem egy tsendes szellő által, miért fénylenek olly tisztán búkáló sugáraid? Olly kedves elevenséggel bőkolnak ki határaikból, hogy a' bús szemekben égő szikrákkal persedeznek; és még is minden lankadott artzulaton folyt tseppekben megpirúlnak.

Tekínts e' megromlott ábrázatra valóság! nem esik é meg könyörületlenséged rajta? Né, mint hömpejegnek a' fájdalom' hullámjai a' reszkető ajakakra! — né, mint nyeli a' gyötrelmek miá felakadott száj tikkadva pessedező lotsait! — Az én ajakaim szélyt nyillottanak jajokra, és tátva hagyta a' lankadás az elszáraztott lihegő áll' kaptáit. — Így gyászol és kesereg a' szerelmes a' hosz-

szú éjtszakákön — halált és temetkezöt
 keres magának. — Fedezd fel, fedezd
 előttem tiszta h ó l d l y á n y, miért olly'
 vídám, miért olly kedves ama' bértz' te-
 tején a' te hanyatlásod? — Te a' vétket
 elvetted magadtól, és most tsak egy
 fél, de ártatlanság vagy —

— nem e' Szüz?

A' H A L Á L.

Tsalárd, szembe tsatázó káprázatok!
 mint majmozzátok a' valóságot hitethe-

tő pillantaink előtt, mint vezettek be-
 kötött szemekkel tsalárd szövevényeken
 át'. — Minden álom — minden enyészet
 — semmi igaz, semmi valóság — a' te-
 remtő semmiből tüneményt teremtett. —
 Nem, nem hiszek semmit — kételke-
 dem önnön létemben, ha elnémben öt-
 lik, hogy az anyámnak tsak halált en-
 gedett a' határozás szülni, és ez a' szü-
 letés egy gyilkos jótétemény, egy meg-
 romlott anya' szerelne. — — (pausa) —
 — Anyák! szülő anyjai a' világnak!!!
 kárhoztassalak é tovább benneteket?
 igaz é, hogy halált szültök, a' virtus',
 szépség', nagyság', alázatosság' és ret-
 tenetesség', sőt képtelen lárvák' színe
 alatt? Nem; — — — áldottak a' ti po-
 raitok! ide gyökerezve tisztelettel bóko-

lunk lábaitok eleibe — ti csak a' gyötrelmek' végét születek, és mi e' véget nevezük halálnak. — Millyen szomorú, millyen tsendes amott a' holdnak a' vastag felhőkbe való elmerülése: — nem; hanem mint a' millyen annak ama' sűrű fák között bujkáló kedves elfogyása: — még sem; hanem, mint a' millyen ama' tornyos bértzek' hegyén lejendő édes elhalása: olyan, olyan kívánatos légyen az én halálom —

— Halálom!!!

ÖRÖM-GYEREK.

Képjáték, vagy álommúlám? — a' k o-
 rán egy édes hajnal' pólyáit bontja, a'
 komoj setét' felhõit szélytûzi, és a'
 bontzott humorványok közzül fejt ki a'
 piros világosságot. — Úgy van — most
 születik a' nap a' terhes éj' pongyola
 méhébõl — millyen fejréséget látszik az
 alá ereszkedõ felhõ' tsomójában hempe-
 jegni! Ez egy örömgyerek a' szépelõdök'
 táborából választva — né, mint bontja

szélyt magáról tüzes fátyol leplét! —
 bálvány teste a' ködbe lebegő pirosság,
 közepedte ingadoz, puha tetemei a' gyen-
 geség miá reszketnek — kebele tsendes
 lehelletére nő és fogy — tikkadva szívja
 meleg teste' felgözölgő páráit.

Egy új C z i t h e r o n' Szüze ez,
 mellyet a' nyughatatlan szélvész szült az
 egekre — a' nap ragyog mejjén — egy
 lángfürt formában lobog lelke felette,
 melly gyakran elfutossa méltóságos ál-
 lását — egy félbe készült tegzére tá-
 maszkodva mosojog. — Teremthet é
 chez hasonlót a' legpompásabb képzelő-
 dés' Istene, mellyre a' szépség' halma,
 szerelem' íze, és a' varásló bájolás illy
 rohanva siessen? — nem; ez egy szép-
 nevelő C z i r k a s s i a' virító G r á t z i á-

ja; — oh Ő még is ártatlan, 's az an-
gyalok között első —

— első Királyné.

KÉP-TEREMTÉS.

Hányszor festettem P s y k h é t rólla
képzelődésemben, — hányzor ingerlő
Grátziákat, hányzor világdúló V é-
nust????!!! de egyszer valóságot,
mellynek *modelje* egy mennyeisült Ő va-

la. — A' nap került ekkor öszve a' Hol-
dal. — Ő előttem ült, én előtte, mint
két ítélet, melyben a' Teremtő elve-
szett. — Ebben a' *Chaosban* a' képzelő-
dés kereste a' gondolatot; 's a' gondolat
a' képzelődést. Addig krétáztam a' táblát,
addig kevertem a' színeket, míg az ő lel-
két közbe zavartam, és a' rólla lopott
valóságot az árnyékba gyúrtam. — Egy-
tsókot képzeltem festésem' ajakára, és
ekkor elmozdultak a' vonások helyek-
ből, megpirúlt a' K á r m i n, elpattantak
a' l á t ó' vonásai, lehelletgőz óltotta a'
rózsaajakak' tüzét. — Végezetre, annyira
tökéletesedett e' *színhármonia* az
egyelgetés által, míg a' kép leszállott a'
tábláról 's repült előttem. — Én eltéved-
tem a' t e r e m t e t e t t és annak mag-

va között. — Itt a' *valóság* semmi; az *árnyék* teremtés; a' Szerető Teremtő volt. — Ím tágos méhébe a' telhetetlen semmiségnek, melly sok ezerek vagynak elrejtve! hát egy Teremtő számtalan világokat teremthet; de a' teremtetettekből csak ronthat —

— darabolhat!

SZERELEM' IDVEZLETE.

Edes elmerülés! hol lappang az elrejtett isteni titok? általad dolgozik a' dicső megfoghatatlan Felsőség! Te suval-

lottad ennékem, hogy ez a' szüz szerelem Isten' leánya. — Úgy van, Ő csak az előpillantat' hajnalit tulajdonolja idvezletül — az Ő tisztaságát nem motskolta a' megromlott természet' fertelme.

Édes angyal! ezek hozzád ragadnak engemet, tégedet a' vîrtus magából teremtet! Ím én előtted öszve omolva hullok el. Rettenetesen döbönt mejjemben egy szülő vétek, melly azt súgja, hogy az anyám' lelke belém szeretett, és ez okozta hogy át'kupidólt nyilával a' rossz világgyerek. — Ő pedig egy örök búja, a' hamarhalál'-aszszonya, irigyli a' te halhatatlanságodat, az én indúlatómat ellened szegzette, 's a' halált hívta számodra.

Hatalmas e' szépség , hatalmas a'
 tiszta szerelem, öszvetöri a' halálnak
 tsontjait, és illy szózattal borítja maga
 alá a' felhőt: én vagyok a' te teremtő
 gyilkosod. Így a' lángtól borítva mint
 egy *tirusi* bársonyba gyöngyölödvé ro-
 hant triumfussal az egekre, 's majd tsak
 elégett porának füstjét láttam a' magas-
 ságos láthatárból kifogyni. — Így idve-
 zült —

— a' Szerelem.

SZERELEM' SÍRHALMA.

Idő! történet titka, vagy meghatározott
 rendes vég! jelensd meg ennékem ha so-
 ká szenveded é még e' temérdek *Czed-*
rus' sudarát az üvöltő szél' zivarjaiban
 ingadozni; jelentsd meg ha századokat
 igérsz néki a' szigorú szélvész' boszszú-
 jára. — Azt talám nem. — — Te, te
 méltóságos suhadarszál! te emeld az én
 vállaimat, ha terheim miatt szédelegve
 feljű dűledezek. — Sírva járok a' hold'

homályos fényénél merő derekadat ölelgetni, mellyre a' gyötrelmek' panaszos énekét mettzegette kezem. — Egy *Marpesasi* kőből faragom ki a' szűz *Vénus'* képét, és ezt a' *státuát* a' te védelmed alá állítom — e' légyen az örök emlékkő az új *Ida'* halmán.

Ha! ha! mint ekhöz a' könnyező *Saphó'* utolsó éneke, mint kettőzik a' sziklák gyötrelmes hangjait! Megnyítja száját halálára, és megindít mindent keserve, mint egy hattyú *melos*, melly a' halál előtt tsak egy nappal zeng — — a' természet elpuhulva kesereg nyögtén. —

Né, mint bárdolja *Polikletus* *státudját*, mint darabolja szélyt rólla a' szükségtelen részeket, mellyen az időt

Őszülni 's veszni kárhóztatja! Clió egy
 Antónia nevet metzreá, Flóra ró-
 zsákat nevel sírhalmán, Antónia!
 Antónia! hol vagy Te? az Istenek'
 társaságában, a' szerelem' *elziumában!*
 Amornak szívében —

— Antónia!

A N T O N I A.

Antónia! édes elragadó Grátzia
 hová repüljek utánnad? hol szívhatom
 és érezhetem többé forró mejjed' reám
 párló leheljét? hol az elragadás nagyra

pepetselt remeke' balsamát? hol esnek
 öszve remegő tetemeim hatalmas pillan-
 tataid' tüze előtt? hol fognak felemelni
 humorodott görzsedezésemből életező ró-
 zsamossolyaid? hol? vagy sohol? oh ha
 most L y n c e u s i szemekkel nézhetném
 a' felhőket! Ő a' mennyei borúlatot ha-
 sogatja az Istenek alatt, és én hátra ma-
 radott emlékézetével dühösködöm.

Édes légyen ez az emlékezet, és
 betses mint a' százbanyító' virága,
 melly az ősz hajszákkal termi idejét —
 e' plánta légyen a' te sírod' oszlopa, ha
 a' *colicetus' státuáját* az idő sárga
 mohával fedezi, ez az időt elgyözi, és
 életét vissza szüli, talám szint' a' meg-
 foghatatlan Teremtő' kezében lévő ha-
 társzélig. — Ott majd öszve fog zava-

rodni a' kezdet a' véggel, és egy *cir-*
culust formál — — — — —

— — — Haj! eltompúlva mammo-
 gok e' süjlesztő habarékba, és tapogat-
 va elegyítem magam' gondolatommal. —
 Nem — — kiléptselek innen, a' hol ve-
 szélyre tapogattanak lábaim, s' az ölel-
 hető kedvesek' élő világába tumbolok,
 hogy ha ide vissza tér még valahára
 édes Antóniám; légyen ez élet örök
 élet, 's Ő a' ritka századosnyiló' —

— rózsája.

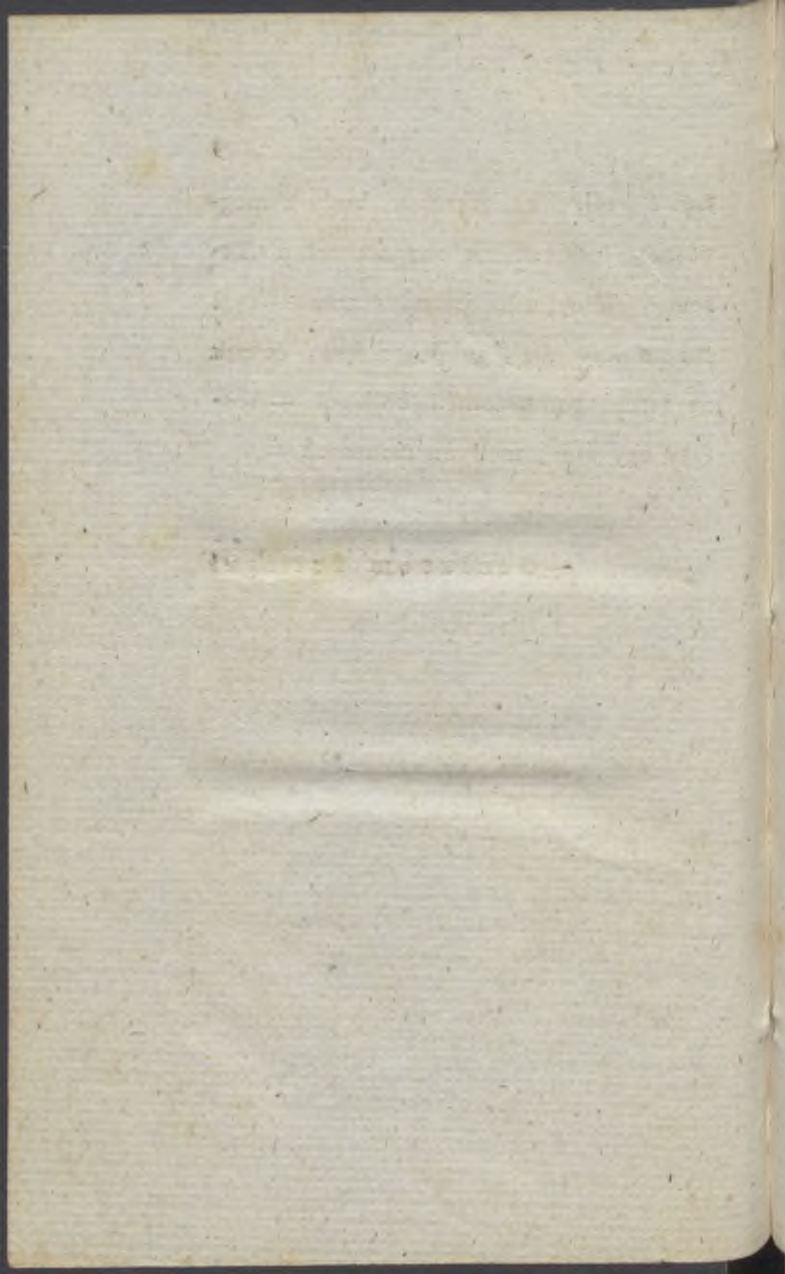
U T A Z Á S.

Mennyi' világ', mennyi gyönyörűség'
 képzet: tünt el előllem, mellyeknek ké-
 pét a' nyugoti szél' szenderítő ereje hord-
 ja álmodozásimban!!! — Öszverontsol-
 ja tsatázó táborokat zabolázhatatlan dü-
 hösségem, mérgesen lobbantja el a' va-
 lóság' színéről, e' pokolképzet, mellyek
 vastag tekeredéssel omlanak a' lávával
 forró gyehenna' torkán egy belől fövő
 Vulkán' gyomrából. Ti, ti titkon lap-
 pangó vétek' forrási! Tibennetek hagy-

Jam é' szélytfőni lelkeket, hogy a' meg-
veszett lelkesméret zavarja fel a' Te-
remtő' könyörülő itéletét? nem — ójni
fogom magamat, gondosan ójni, és csak
az Isten' gondnyomán ballagok — ma-
tass egy útat, mellyen mehessek —

— Géniumom' Tsilaga!

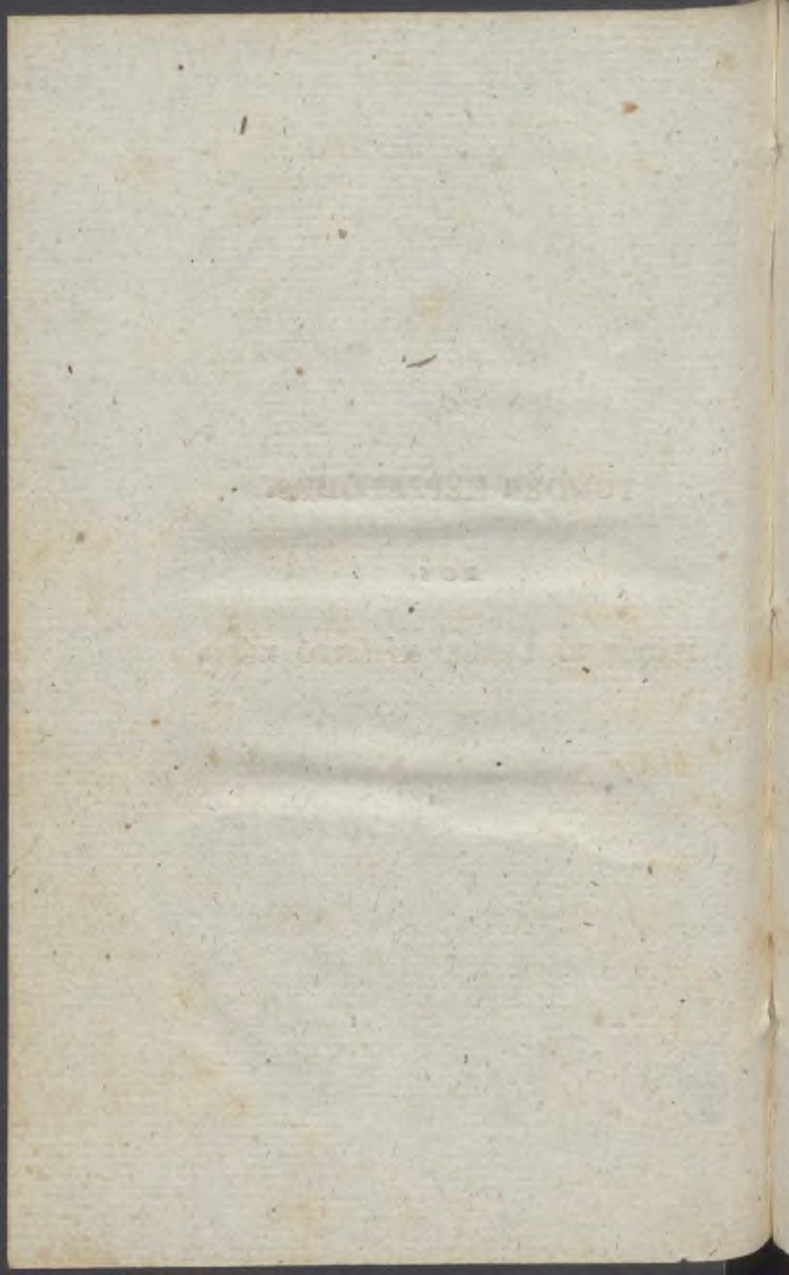

A'

TÜNDÉR KÉPZELŐDÉS.

EGY

HÁBORGÓ LÉLEK' KÍSÉRTŐ KÉPE.

BALATON.

El, tehát! el, ama' bértzek' tetején át'
a' nagy Balaton' partjára! tsaknem el
odarogyva tettenek le Eolnak szár-
nyai egy tsudálatos gond *Chaos* alatt. —
Itt szélytpillantva e' kis Magyar tenger'
felszínén remegtenek bám' álméllásim. —
Kevés időtelve látom, hogy egy kikötött
kompra telepedtenek az át'szándékozó
vándorok; én is felültem ezekkel, és az

evezők lebegő szárnyain úsztuk a' tó' döllyedező öblét. — Egy rév a' más után, mászott lepegő erején, mellyeknek terhét a' révészek' dolga nyomta a' lots' tér-színén — a' halászok hálóikat meghányták, és a' gazdag szerentsét ladikokon ödöngve várták.

Kedvező volt a' lengedező szellő örvényne felett, úgy, hogy tsag alig hín-tázhatta magát a' s z é l v é s z m a d á r *) vízhalmainak bolyongó tolygásin. — Egy emelmény a' másra esett, azt kergette vagy vele öszv'omlott, egy a' mást temette, vagy vele folyini lottsant; 's így e' bú-

---

*) Ez alatt a' parti fetskéket értem, mellyek a' szélvész' idején szint' úgy tsapódnak le a' vízbe, és jádznak annak színén mint a' tengeri madarak.

gyó játék a' melly habokat tsumóba fűzött, majd szélytrontsolta, majd lenni, majd múlni mívelte. — A' napnak tiszta sűgárit a' vízszakadás' darabjai szaggatták, és arany színnel reszkettették tükörfényeken.

Ezt bámúlva, illy tsudás andallás alatt látom, hogy színte partot ér a' komp. — A' *matrótzok* megszűntek evezni a' kormányozó' parantsolatjára. — Így a' bozóttermő hínáros szélen kimásztunk egy kikötő helyen a' Tihan nevű félsziget' partjára, hol a' merő sziklák' tábláira kétségbe esve vésegettem nevét —

— kedves Antóniámnak.

T I H A N.

Ti századi a' múltaknak mit nyögtök
 ólly' mély' halva? Te a' jövő század' egy-
 gye! hol fogod hidegült testem' hamvazni?
 hát a' közepedbe rekesztetett ötven min-
 den élőket a' föld' örök edényébe takar é?
 Minden század egy világvég, mellyet az
 idő' sokféle képe kétségbe kísért, T i h a n-
 n a k darabos szirtjai bizonyolják, mel-
 lyekre az útasok mettzegetik neveket. —
 Hány betüket nem törölt le innen az

idő, hány rendeket mostohán, mellyeknek tábláit is kömohossá viselte? talán minden tizedik névre elmondhatnók: ez elviselte a' maga századát. — — Ha! ha! mit kiált az ekhó. — Ó!!!

Ez a' resonfal *) egy tsuda mordon szót ad a' gyötrődőknek, a' békételen panaszkodók' keserveit nyögi, és a' szomoróza' bús daljait kettözi. — Ha! mint ujjonza az útasok' kiáltásit — ha! mint trillázza a' pásztorsíp nyeszergő hangját ez a' papagáj ekhó!

Lám az idő ama' hegy' hatalmát mint letsillapította, mellyben hajdan

---

*) Ez egy igen ritka és nevezetes Ek h ó, mellyet egy klastrom' templomának oldala az e' végre jól kiválasztot hang' focusában igen tisztán viszszanoz.

Vulkán' tanyája főzött *) 's már tsak
 bennem, tsak mejjemben forr az égető
 láva. — Né, az omló sziklák mint bor-
 zasznak mord üregeikkel, mintha a'
 setét éj' barlangjai, mintha a' szomorú-
 ság' lakhelyei volnának. — Egy ronda
 gothusi figura porlódik egygyik öble előtt,
 melly a' szakadás' idejét várja. — Ide,
 ide járnak a' bús Leventák' e' Leány-
 lakás' falaira neveket írni; **) ide jár-

---

*) Erről a' hegyről valamelly Ánglus utazók azt
 jegyzték meg, hogy valaha ez előtt tűz-
 szóró hegy lett volna.

**) Ez egy kőszirt' oldalában lévő rejtékes hely
 barlang formán a' sziklába ásva; — mind
 azonáltal külön külön szobátskákra osztva
 némellyiknek ajtaja, vagy inkább eleje előtt
 még ma is gothusos faragások állanak — és

nak a' szépek kedveseiknek vonásait olvasni, és elszomorodnak hívségeken: —
 tsak én írom hasztalan — én, én, egy
 egygyed magamra görtsös betűimet, ezt
 nem olvassa senki, senki a' könyörülő
 nem közzül — nékem nints szépem, —
 — nints Antóniám.

---

ez is egy régiség' jele, mint azt az építés' mesterei tudják, kik a' Római's más tsinosabb izlés szerént ezt a' nemét az Architecturának már régen számkivetésbe küldötték. — Ezekről a' barlangokról tehát az a' szájról szájra hagyott közbeszéd: hogy hajdan valamely magános életet kedvellő fejr személyek társaságának helye lett volna, és ugyan ezen okon is neveztetett Leánylakásnak,

F Ü R E D.

Áh! melly kedves kellemmel rémlik
előttem F ü r e d n e k környéke, mint
fölynak öszve a' roppant bértzfalmok a'
B a l a t o n körül, mint jádzik a' túlpar-
tokon lévő épületek' tsillánja! mintha a'
tornyok' szálas sudarai a' vízöbölből
emelkednének fel, mintha e' temérdek
özön a' túlrészét egy világvégig öntötte
volna ki, olly tsudás, olly andalító e'
vízvidék.

Tsendes, tsendes jelenségim! hoz-
zátok elő még egyszer az árnyék' képét.
— Kies Fűred! a' nyári öszvegyült
mulatozók' helye! a' te vidékeden jelent
meg nékem a' szerelem' angyala. —

A' hársfák' komoj setéte alatt tsu-
dáltam egy édes estve' homályát, melly-
ben a' setét zöld fák között enyelgő sé-
tálló' örömet gázoltam hajjaimmal! —
Ök örömet és életet ittanak a' savanyú
forrásból; én pedig martzongló gyötrel-
met és sáppasztó haláltseppeket — ök
szomjakat, vagy tsak tsintalan telhetet-
lenségeket enyhítették, én pedig ajakaik-
ról tsepegett mérget vagy *aqua tofánit*
szörtsöltem utánnok.

Ha! mint bájoltam át' terh' gondjai-
mat, mint rohantam megörülve egy kert'

lugosára, mint vetettem magamat egy zöld part' hantormójára; mint egy oda süllyedett örök dülemény, vagy egy Istenek' alásujtott romboltja. — Felemlitem szemeimet, — és egy tündér képre vettem — ez egy könnyű repkedő lángformában futósott a' szálás' sűrűje között. — Remegve emeltem fel a' bádgyadás miá lepattant szememhéjjait, és újonnan öszeestem magamban hogy szerelmesem' lelkét láttam a' süheder fiatalok sudarai között lebegni. — Oh, mint öleltem és enyimeltem volna; de e' szépnek tsak eddig vala szabad határa, hol eltűnve Ő láthatatlan lett; én pedig tsak egy gyötrelmembe fetregő Á m o r maradék. — Minden gyönyörűsége, minden öröme elrepült véle vi-

lágomnak — az egész élet tsak egy An-
tónia előttem, és, ez is oda van már.
— Légyen az Isteneké e' roppant világ;
én nem élem többé, ha elragadták —

— Alakomat.

VÍZ-HÁBORÚ.

Pontban egy estkor előtt tsoportozott
ez Eol' serege, süvöltözö lármáját zú-
gatva szórta a' Balaton' derekán, és
nagyidöt lázasztott a' beláthatatlan üres-
ség' honnyában. — Mint zúg füleimben,

mint remeg szemeim előtt minden: —
 ha! mint harsog a' szélvész' fellegetha-
 sító háborúja — né, mint dönti a' hem-
 pejgő köddarabok' halmát rakásba — —
 ha! mint dörög a' lármas menny' ropo-
 gó ekhója az elhányt Istennyil után. —
 Né, mint bontja a' tüzes égböve a' sza-
 kadó zápor' tsatornáit, és mint löveldez
 a' nyúghatatlan tengertó' öblébe. — —
 Né p t un a' víz' hánytán tsigázott, tzet-
 halainak gyepelőjét tartotta; e' szolgál-
 latok pedig hajló derekakkal szélytver-
 ték a' habokat, és Urokat mártogatták
 a' ferdőlotsba — a' tengermadár a'
 szél toljásin ödögött. —

Egy mérész *mátrótz* borongó sajká-
 ján hágta ingadozó hegyeit, hol elnerí-
 tette, hol felhányta a' döllöngő höngörts

hullám, míg a' partot egy *Fortuna*' szárnyán öszve hozta véle. — Mi a' szárazon vártuk az idő' enyhültét, és tsak a' behányt játékok' példáiból tsudáltuk, mint merül el a' nagy *Jupiter* gálya; — gyerekesen nevettük, mint ferdik

— *Minerva*. *)

---

*) *Jupiter*, *Minerva* hajóknak nevei.

ÉJ - Ú T.

Már a' nap lehaladott vala T i h a n felett, 's mi is elindúltunk a' jó remény' szárnyain a' fenyegető veszély' enyhül- tével — a' setét Királyné gyorsan körü- lettünk vonta gyászfátyolát, és csak a' kék boltozat' tsillagi fénylettek felet- tünk. — Úgy indúltunk F ü r e d r ö l, hogy T i h a n t mellettünk hagyjuk el. — Én könnyesen néztem szikláira, kéts- tségben holtam hogy szívembe döbönt

kinek nevét hagytam e' környék' szigorú partjain; minden sivatag' ormóin véres betűket láttam e' köszálnak. — Így andalogtam magamban; 's azomban hallom hogy egy vitorla leszakad árbotzfánkról, melly körül való lármas foglalatoskodások a' hajósoknak fellázasztott gondjaimból. — Hallom tsengeni a' Tihani torony' szavát, 's hát még éjféltől az óra — szélytnézek, 's meglátom melly tsudáson vágott át' egy Balatonfolyás a' méjség' derekán, melly tsudáson fűzi rántzos göröntsökbe egy lágy szellőfúvás tsendes lenyúgott színét, mint borzasztja fel színén ömlött terültét. — A' hold tisztán emelkedett fel a' meszsze szélről, és mi e' gyenge világnál éjféltől után partot értünk.

— Mindnyájan örömmel nyugodtanak a,
 révészek' tanyájában tsak én dühösköd-
 tem szívemmel, én álmodoztam —

— Antóniámmal.

HÁBORGÁS.

A' sorvadó szív' erekre folyt pezsgése
 zsihbadoz tagjaimban! Minden érzöm'
 sajgása sáppasztó képtelenségemre zsi-
 bong, behalálhálósodott szemeim' öm-
 ledező forrási elöntötték sírpenészette
 képemet; úgy, hogy a' temetők' bojgó

kísértője nem rettentőbb nállam. Seppedező tetemeim' tsontjai zörögnek. Ezek léznek hát a' koporsóba hánt öreg idő' sorsosi? mellyeket az utállatos motsok' szurtos borítéka szennyez el. Oda van elevenségem, oda tüze szemeimnek, nehéz héjjak alatt beestenek tsont fejem' udvába — olyá lettem egy időolta, oly sár-ga képtelen színűvé, mintha a' bűvölés' tudákaszszonyai éjjeleznének, — olyá mint egy varáslók' bahonás edénnyében kurózsolt — a' tükör romlottabb tsudát nem mutathat, mint mikor rothadásra pessedező testem' idétlen elevenségét reszketéssel képezi. — Így élem halá-lom', így halom életem' idejét.

Majd a' legyek, és undok férgek morzsolják le tsontaimról húsomat, majd

a' hóllók krákgják felettem prédazaj-
 kat, majd a' saskeselyük egy való sze-
 rentsétlen dögszagra vijjognak a' leve-
 göben büszhödt testem' felett. — Hu!
 mint fog ezekkel lelkem oda fenn talál-
 kozni! mint fogja szájokból kiragadott
 falatjokat az egek' asztalára hordani.

— — — — —
 (eszelsödve; — — de végre magához térve.)

Ha! ha! ha! édes dühösd öröm haho-
 ta! Te a' kínok' agyari közzül tsikort,
 te az eltikkadott lankadás' örvényéből
 vagy özönéből meritett hahhahha!!! —
 — — az éjfélmadar' borzasztó hu-
 hollásai fojtsák el ekhóidat, a' temető
 bagjok, ezek a' halál' zsóldosi üvöltöz-
 zenek utánnad. — A' setétben nyüsgő de-
 nevérek repkednek sírom felett? a' vi-

perák' ajaki fűtyölnek hideg mejjemen?
 az áspisok fujják sziszegve mérgeiket
 poromra? és az otsmán kígyók' fullánk-
 jaikat hamvazza hamvam? — Az undo-
 rító békasereg tsoportoz sírom' kopasz
 halmán, mellyet a' zöldség nem terem'
 a' méreg, a' felette bolygó jaj! jaj! miá

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

— — Hadd légyen testem minden un-
 dorodás' példája tsak ez az út hozzád
 nemes valóság! — — —

— — —

—————

FANTÁZIA.

Szent — Is — t — e — n!!! — — A' fe-
 neketlen *Chaos'* gyomrába forgó terem-
 tés' Ura! — — a' körül boltozó égború-
 lat a' Te országod; a' tsendes menny
 a' Te zsámojod — — széles hatalmad
 befogja a' tüzelő nap' határát — — a'
 szelíd hold tiszta fényét gondos hom-
 lokodra sujtja. — Im az éj' fiai minő tsil-

logással pislognak a' semmi' terhes mé-
 hében! — az est ágyat vét, a' ragyogó
 hajnaltsillag eget nyít a' tüzes Hipe-
 rionnak, hogy legyen a'mit a' szo-
 morú alkonyodott ismét barna koporsó-
 jába gyurhasson — — a' szörnyeteges
 halálharang' tsendülése költi fel az el-
 hunyt nap' torába küszült tsillagokat —
 — a' gyülő' kolompolása gyűjti öszve
 a' keserves rokonokat a' gyászos borí-
 ték alá — — ha! a' harangok' kolompo-
 lása! — ha! a' tsengetyűk' tsengése! —
 ha! — hogy tseng!!! — hogy szomo-
 rog!!! — hogy dong búsan!!! — — —
 ha, hogy szűnik el a' fájdalmasok' só-
 hajtásaival, a' gyötrődők' nyögéseik-
 kel! — — — ha! — — — Isten ba-
 rátja az idvezült lelkeknek! parantsold

halálomnak , hogy végezze el életem',
 — így — végezze — életem' — —

— — — é — l — — e — — — !!!

REMÉNY - SZIVÁRVÁNY.

Némán keserültem sorsomat egy liget'
 sűrűje között búsongva, a' r ó z s a h e g y'
 és h á r m a s h a l o m' tetejére ineredte-
 nek szemeim, a' honnan egy ifjú N a p
 i s t e n' öléből láttam a' világosságot ki-
 ömleni. — H y p e r i o n elkezdett szon-
 tyolódni, hogy az előtte üzött h a j n a l -
 né eltűnt, fényes sugárit öszvevonta,

egy terh felhő alá gombojgatta, és a barna gyász alatt keserulte Auróráját. — Addig égette és gyürte gőzölgő ködmurványit, míg szépsége' hült helyébe tsepegett könnyharmatinak párája egy reménységet tereintett. — Ez egy kecsgetetést üző tsalóka, egy ragadó búbáj'néja volt a' sorsnak, a' szivárványt tartotta ölében, és úgy úszott a' menny alatt. — Én soká tsudáltam édességét; Ő megszenvedte és vissza mosolyodott bámészszára. — Títán alig szórta szélyt maga alól borítékít, 's már ezt is ellobbantotta tüzével. — — Illyen *Tűzisten Ámor*; mint ez a' hevével perzselő *napgyerek!* illyen tünemény volt —

— az Ő Szépnéje.

B U D A.

E' szirárványkép szüntelen szemeim előtt lebegett; behúnytam azokat, és ekkor lelkem' át'láttam bájolódni. — Így reményem' ösztönéből újonnan B u d a' kultsos várába vergődtem. — Ti tudjátok, magas egek! mint ténferegtem ennek falai között, mint verődtem egygyik épültől a' máshoz! mint vesződtem magamban! — — Itt egy Biblis a' ma-

ga ablakában titkolja gyötrelmét, és kebelében öntött forró könny' özönében olvadoz — itt egy Calipsó Ulissese' sisakjára Clióval fűz zöldséget — ott egy Saphó sárga nyakkeszkenőjét elébe gyúrván, lebotsátott *salúja* alatt *symphonizál*, szelíd *piánon* jádzanak ujjai, tsendes *mélódiáját* panaszra szaggatja, verseinek *vég-sylabáit* a' sóhajtás egygyezteteti. — Amott egy szépség rostélyok közzé zárva Henriette' történetét olvassa, és *Grándisonja'* jövetelét könnyes szemmel várja. — Ama' tzafrangos firhang alatt egy nagy lélek a' tsudálatos Hébet bámúlja, majd Brutus' fiait, majd Virginiát rajzolja, vagy eszelősön rohan, hogy a' *desperált* Lukrétzia' státuáját ölelje. — Minden

ablakokból a' szerentsétlenek' titkolt gyötrelmei ömlenek az utzákra.

Már a' 16 esztendős jajgat, alig örvendette ki magát, hogy gyereki könnyeit elhullatta 's már ért tseppekkal telnek szemei, már dobogó mejjét szorítja, hogy gyengén lüktető zavarja fel ne verje *slájerét*, a' sírásból hozza vissza reszkető ajakait nevetésre, hogy elesett kedve el ne árúlja nyúghatatlanságát. — A' reménység nélkül hagyattatott vérmesen maradott szemeit dörgöli, mellyekből ablakába plántált virágait öntözgeti, és a' bánat miá eltakart ábrázatját egy koholt nyilalással fordítja vissza szüleihez. — Hálóleples keblére vonja veres purpurját és karjára hajtott fővel epe-dez; magának panaszolja ki magát, an-

nyának csak képét a' dolognak, változó színét megtiltja, és csak egy kedves barátnejának érzékeny szívébe önti ki, a' kinek bírja hívségét. — Így ketten öszvetett bajokat költsön szánják. —

Ezt nézni! ezeket látni! 's olly békével szenvedni! ha könyörülő Istenek vagynak!!! Ezek között seppedezett, ezek között tapogatta sebhetét, ezek között tátogott elnémúlva az én Antoniám. Reám hullottanak eltűnt öröme' vonaglási, reám hullottanak gondolati, reám titkai, mellyeket a' szél nem bírt el, 's én ezek alatt naponként temetődöm. — — Ha igaz Istenek vagytok!!! száljatok le, és szórjátok porom' —

— a' Földurnába,

D U N A.

Búsan néztem egy holdas este hogy
hánkódott a' haragos D u n a — halmos
hullámjait kihányta partjaira, és kímél-
etlen tsapdosta ormóit, míg omladékin
kiönthetett a' tágos mezőre. — Én lá-
baimnál maradott habjaitól kérdeztem,
ha nem hoztak é valamit számomra is
az elelegyedett K r a s z n á v a l? Ők meg-
szomorodtak, elbugygyantak szavaimra
's vissza folytak szívárgó kígyódzással

kebelekbe. — Dühössége nehezen sem
 enyhült a' haragosnak — talám hajdani
 fájdalmas sóhajtásaim, terhes gondola-
 taim háborgatták tsendességét, mellyek
 általúsztak a' néma halakkal —

— a' tenger' I s t e n é h e z.

B Á S T Y A.

Egy tsendes estvén kisétáltam a' múla-
 tozó B á s t y á r a *), és megvontam ma-
 gamat egy épület' félre vetett árnyéká-

---

*) Ez egy várfokán lévő sétálló helyneve, a' hon-
 nan igen kedves kinézés esik minden oldalról.

ban, 's innen is kiűztek a' felém repkedő denevéreknek sziszgése, és a' varantso- soknak kurotyló lármája. — Így ezek- től felzavarva, morgással bitzegtem ki a' szelíd holdvilágra, andalogva kémelőd- tem kedvező fényén, mikor éppen egy kis fellegrongy alája gyűrődött, és a' Sz. Gellért' hegyét *) előntötte árnyé- kával. — Undorító komoj vala e' szo- morú setétbe meredő hegyhalom' tete-

---

*) Igen nevezetes hegy a' Dunának nyugoti partján — allyából meleg források omlanak, mellyek hasznos feredő vizeknek tartatnak. — Nevezetes még Sz. Gellért rő1, a' ki innen vettetett vala le a' Dunába. — A' babonás nép' balvélekedése szerint éjjeli aszszonyok tanáts- kozó helyének is tartatik. — Ez a' köz szüle- tés-sel maradott vak Poésis.

jén csak alig tetszett ki egy est és magosság miá befüstölt kis épülmény, — egy menedék kápolnája az *enthusiástáknak*, egy boldogító *kálváriája* a' *zélussal* tellyes szentségszeretőknek. — Látom, jól látom, hogy minden elhúny szemeim elől: a' hold' sárga fátyolát halálszínemre vonta, és kísértő képem előtt ködből szőtt háló alá rejtette arztúlatját, talám azt hiszi, hogy engem' ennek a' hegynek boszorkányi hurtzolnak? tserepekből tserepekbe kevernek? most sátán, majd angyallá olvasnak? — Oh sokkal több az a' mi engemet emészt! — Eskol, ez a' hegy hozzám képest! — az én mejjemben egy olyan pokol ég! mellyhez képest az okádó tűzhegyek' szökési csak füstbe pattant szikrák lehet-

nének. — Én vagyok a' gyehenna, engemet a' nagy képzet és szerelem rontsolt potsékká.

Kedves ösvény! mellyen az imádók bájédesnéikre lesnek; mellyen az elszakasztott öszv'óhajtozók ölelő helyet jegyeznek, és a' tilalom' tsókjait ajakakról ajakakra rakják; mellyen a' szökésre megegygezett *Thisbe Piramiss* át várja! — Ide leülök e' kőre és e' folyósóra függesztem szemeimet. — Egymást nyomozzák a' sétállók síma térjén, úgy bértzetskéin ballagdogálva — kinyert párja', ki tsak maga' vállára hajtotta fejét — ez örömét, a'ma pedig bánatját könnyezte, a' holdtól vett árnyékát maga' elébe húzván — szavak! ha visszazonozhatnátok! (ekhó) átok.

Ti zöldellő ákhátz gyer'kek! *) nem tanúztatok é még gyügyögni jajhangokat? Ti anyátok' keblében áltok és annak ölébe estek, a' kinek tejétől megrészedtek — minket a' szerelem' mérge itat, a' születés temet. — Ti még sorodzva állatok örzöt; 's hányan nem dültének már el köztetek?! — oh hányan nem mentenek innen haza harmatoson?! — melly tseppeknek páráit nem az egek, hanem a' megdühödött szerelmesek fűták, hogy kedveseik' forró testein szerelemálmotadó nyoszolyákban száraszszák el?! hányan nem hortanak ide üres kebeleket már, mellyeket a' tele miá vagy

---

*) Iffú ákhátz fátskák, mellyek a' várfokán lévő folyosó két szélén rendbe vagynak ültetve.

tsak alig, vagy nem is bírtanak el? —
Itt a' természetével borzasztó suttogás
a' közel füleket keresi — a' lesütött fe-
jek bús gondokkal rettentnek, 's tsak
nézem, tsak bámúloom, hogy ha két rit-
ka boldog öszve akadt, mint nyújtja a'
szerentsésnek reszkető kezeit A n t ó n i á-
ja — mint tseréllik át gyűrűjüket né-
múlva; én pedig tsak Ő nélküle egye-
dülök —

— H a j ! ! !

MÚLATÓ-HELY.

Gyakori komoj andalodásban merítet-
tenek sorsomnak martzongló emlékeze-
tei. — Fennakadott szemeimet tsüggő fe-
jem földbe szegzette — — öszvezúzott
inaim levonták görzsedező testemet, és
a' *muskulatúráknak* szoros egybenillése-
ket eltágították — a' hús bénötte erei-
met, eltompította, elkedvetlenítette lel-
kemet — tunya lankadás nyomja tagjai.

mat, és csak a' vér' változása szerént
 ájulok vagy elevenedem.

Kimozgok ojkorojkor othonoló hon-
 nyomból, és a' Városmajorjában*)
 várom az alkonyodott jöttét, hol a' rend-
 be álló jegyeszálak mint meg annyi
 nyárfáváváltozott Heliádések remeg-
 tetik leveleiket az estszellőn. — Itt so-
 kan örömet szentelnek a' forgó gojóbis-
 nak, sokan kiterített markokkal várják
 a' szappanyhó jag' jöttét; sokan pedig
 eltűnt boldogságokat kesergik. — Az el-
 ső a' forgó szerentse, a' második az örö-
 kösíthetetlen Idéa, a' harmadik a' jól-

---

*) Ez egy igen kellemetes mulatóhely a' vár'
 északi része alatt, a' hová innepi estvéken,
 sőt gyakran más napokon is kisereglenek a'
 számos városiak.

elkészült múltam. — Három semmi, mellyek, az élökkel megfoghatatlanúl jád-zanak!

Ezeken méléztam, ezeket bontzoltam egy *spallér'* végében lévő terepély fa' árnyékos oldalához dülve, hol a' szépek és barátjaik számtalan formákban sétáltak el. — A' vékony *muselin* hárttyázat hozzá lapúlt a' puha tetemekhez — a' virágokra kötött öltözetek' hálói között bájolt az ingerlő gyönyörűség — a' piperés testek mellett mezítelen karok függöttek, mellyeknek fejr szálai a' gyengeség miá reszkettek, és lány markolással szorították magokhoz hóhumorodott *slepjeket*. Némelleyek a' világosszínekkel *fantazéroztak*; mások setét sejmekkel méltóságosították bám' testeiket

— majd öszverántzolt szemöldökök —
 majd kifeszült homlokok jöttek elő reá-
 jokhomló hajfürtökkel, és ezeknek hön-
 görts rolljok' fodros szálai közzül ka-
 tsongattanak a' tüzelő, vagy gyilkolód-
 tanak a' felmeredett szemek. — A' sze-
 rentsésnek mosojgó, a' szerentsétlennek
 pedig eltátva felejtett vala szája. —

Ki szépségét tsudálta, ki fonnyatt
 leveleit tépte a' rózsának! — az öröme-
 zők egybeugráltak, és úgy futostak a'
 szabad *allékon*. — A' gondosnék egymást
 ölelve lenyomott fővel lassúdan lepeg-
 tek, megnémúlva a' szálas Jegenyefák'
 tetejére pislogtak, vagy letekert vérme-
 szemforgással andalogtak híves árnyé-
 kok alatt, mint meg annyi Istenektől
 eltapodtatott *briliantzúzsokok* — egy-

gyik Veraguás' minden aranyát magán emeli, 's tsak egy szívgyúladás leolvasztja rólla; a' más majd mankón mász ki, és tsillagoson tér vissza tüzes Déltzegein!

Böls Teremtő! minden sors *fatummal* vagyon öszveköttve, egy olly kevés különbséggel, hogy az egygyiknek boldogságát a' szerentsétlenség, másnak pedig szerentsétlenségét előzi a' boldogság. Minden szomorú, minden komoj! Az öröm egy ollyan harmattsepp, melly tsak egy hajnalt él, és a' mellyet a' kétségbeesés korán elszáraszt. — A' világ egy örök sírhalom, mellyben a' teremtés magát éhezi és eszi, mellyet midön bevégzett a' Teremtő gyászszal vont be. — Nem, ezt tsak az én sorsom és elke-

seredett lelkem mondja — én tégedet
imádva dülök koporsómba, hol szent
veled nyúgszom —

— édes Teremtőm!

SZÜZ-VÉNUS.

Egy kedves idő, de szerentsétlen vég-
jádzott velem e' vár' falai között. Itt ke-
restem Paraditsomomat, itt vártam ju-
talmamat, hogy szenvedni tanúltam em-
berlétem', itt jelent meg a' szép Grá-
t zia előttem — a' szüz Vénus, ki-
nek ártatlan mejjén egy égő nap fény-
lett. — Kevélyen lobogott felette nagy

lelke, mellyel a' halált lerontotta, — 's
ez az Istenkisaszszony volt az én elje-
gyezett —

— Antóniám.

PÁR-OLTÁR.

Öszverogytam szerelmem előtt, hogy
elveszett gondolatomat egy kis méts for-
mán láttam homlokán égni. — Ő egy
H y m e n' oltárához repült, én reszketve
állottam át' ellenébe, mikor egy tsudás
kép az oltárra rohant, — fekete vala öl-
tözete, fullánkokkal rettegteső kígyók
mászkaltnak rajt a, mellyek testében epe-

dő mérget szívták. Egygyik kezében véres szabját, a' másokban egy pokolfürőt markolt; fején Skorpiók mászkálnak, felette pedig egy mennynyillám az Isten' tüzével villámozott — e' ráfutt a' H y m e n r e , és ő elsárgult; — reá tsapta a' pokol' tüzét, és halállá változtatta — tüzháború öntötte a' földet, a' felbuzdúlt lávából költ fel a' r o s z G é n i u s , és e' mellé a' fogtsikorgató F u r i a mellé még egy komoj elfedett ábrázatú *Fátumot* teremtett, 's ök, a' bírák hárman végzették, hogy Á m o r n a k ne légyen H y m e n e .

Antóniám erre el esett, vastagon elborító piros láng lobogott rajta — a' V i r t u s égszínkéek öltözetben repült le a' mennyből, reá borúlt, és barátnéjává

fogadta, — a' szemérmesség a' természet' színében göngyölödvé forgott körülettek. — A' két barátnék öszve olvadtanak, a' hív szemérmét magokhoz szorították, és egy szálviolává váltanak.

A' Génius sebessen tsapott le a' mennyből, felkapta a' violaszálat, és öszvetette a' rózsával. — A' Fúria és Fátum el akarták tépni egymástól. — A' Génius a' maga hatalmát megtartotta, és tsak magának tulajdonította ezek által az embereket boldogítani, 's a' rózsát és violát kezembe adta, azzal egy szivárványos pántlikával tekergetett tegzet, és egy violaszín pántlikán függő tsészében az égőgondolatot.

E L M A !

Kedves Elmám! Te a' ki olly édesen fülelted lotsogásomat, érzem, érzed ezeket — azok a' sóhajtások mellyeket ajakaid szülnek nem bünösítnek kárhozóvá engemet! — Ne tsudálja ártatlan lelked esenkedő panaszimat; sárga képtelenségemet, romlott érzékenységemet, ellankadt tüznélkülvaló pillantatomat. — Jól tudod te azt Kedves, hogy a' halál mindenkor oda siet, a' hol mérgesebb sebet érez, 's ugyan ez az a' mit vár az én fájdalmas lelkem.

Te Kedves! Te légy e' Szépek helyett az én bálványom, ha őket elragadta a' sors töllem — tégedet pompázlak fel ö vélek, és őket benned imádással idvezlem. Tedd bár ezt a' rózsát fejedre, és kösd által e' szivárványos pántlikával, mindeneknek szeméit homlokodra vonja szépséged — helyheztesd Violám kebeledbe és szorítsd által szívedet e' viola színessel, tisztán és tsendesesen fogja tartani kebeledet, 's mikor e' nyilveszsző szívedet sérti az égő gondolat ki ne aludgyon fejedre; így barátnéd lesz a' Virtus.

Melly keveset adhatok néked, szép Szüz! tsak két virágszálatskát. — Oh, de melly betsések voltak ezek előttem — ezeket én két Országból szakasztottam — a szépség' és ártatlanság' példái, ezek fogadd

el töllem — majd leszedem Flórának minden virágit, és mikor máskor hozzád jövök, a' Reggelt keresem fel szobádban. — Láttalak mikor a' Hajnalné Menonnal feltsiklándoztatott álmodból, 's arra lármáztalak fel. Millyen pongyolán bongyolódtál ki veres kárpitos nyo-szolyádból. Máskor ha itt talállak hunnyászon heverődni, rózsákkal és violákkal temetlek nyugotó hönnyodba, rózsákat és violákat hintek ágyad körül, rózsákkal éa violákkal töltöm meg puha kebeledet; te pedig álmodj egy ízes tsókot elsárgúlt ortzámra érette — így örömmel repülök koszorúkért 's füzérekért.

— Adieu Szépem!!!

F O G L A L A T.

	Levél.
A' Fántázia.	22
A' Halál.	93
Andal-szó.	57
Antónia.	105
A' sebhedte Ámor.	19
A' Szerelem.	28
A' Tisztaság.	48
Át'-változás.	69
A' vándor' Ámor.	32
A' varázsolt Ámor.	46
Az Idéa.	27

	Levél.
Balaton.	113
Bástya.	141
Buda.	140 és 87
Búsongás.	24
Duna.	140
Éj'-út.	126
Elma.	156
Elő-látás.	65
Fantázia.	132
Füred.	120
Háborgás.	128
Jó reggelt Elma!	13
Kép-teremtés.	98
Komój-gond.	91
Köz-szomoróza.	18
Melánkólia.	64

Műlató-hely.	147
Nagy Orestes.	37
Nyíl-faragás.	29
Öröm-gyerek.	96
Peretsen.	83
Pompa.	83
Pár-oltár.	153
Remény-Szívárvány.	134
Szilágy Somjó' Hegye.	80
Sír-szó.	84
Somjó-Ujlak.	75
Szerellem' idvezlete.	100
Szerellem-isten.	59
Szerellem' reggele.	61
Szerellem' sirhalma.	103
Szűz-Vénus.	152

	Levél.
Tihan.	116
Új-Elizium.	43
Utazás.	108
Varsoltr.	86
Vizi-háború.	123

Legnevezetesebb hibák' jobbítása.

	Levél.
titkot olv. titkos.	64
lelkemet — testemet.	57
fejérséget — fejérség.	96
elpattantak — lepattantak.	99
kinyert — ki nyert.	144

Noha nem briliántiroz Ámóróm an-
nya' tsillagával egy karban a' töké-
letesség' egén — noha nem repes
magossan sok Böltselkedők' Ikaru-
si szárnyain a' nap-övedző üresség'
határa felé; mind azonáltal azok-
tól, a' kik azt jól érteni 's érezni
tudják, ha tiszteletet nem is, de
egészen megvetést sem érdemel. —
A' tzél jó volt, akármint felelhet-
tem is meg annak. — Következendő
Munkáimat pedig Férjfiainak
tellyes bizodalommal ígérem és aján-
lom, előre hízelkedvén magamnak
azzal, hogy ha Trágédiáim köz-fény-
re jöhetnek (mellyek közzül egy Da-
rab már idegen nyelvre is általfor-
dított) legalább mint egy jóra tö-
rekedő Tagját a' Társaságnak el fog-
nak szenvedni.

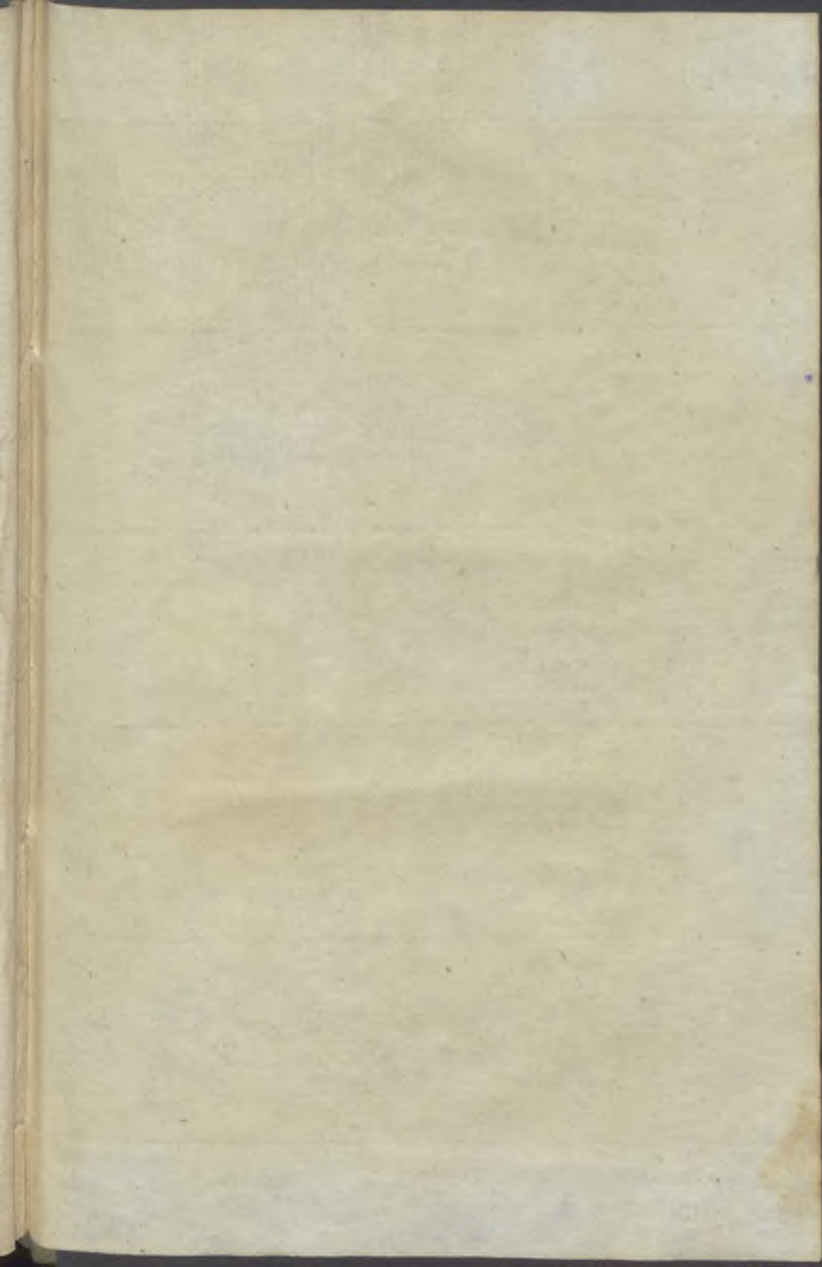
1891-1892

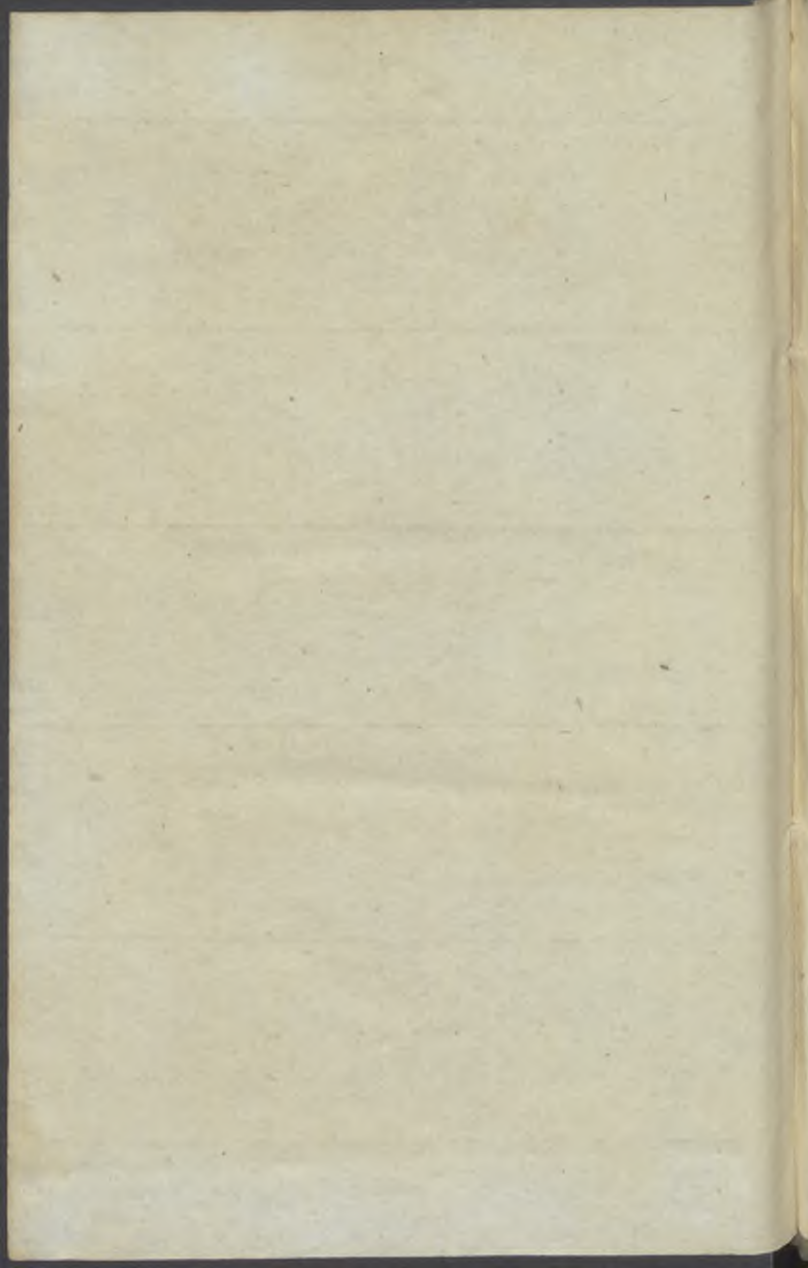
758508

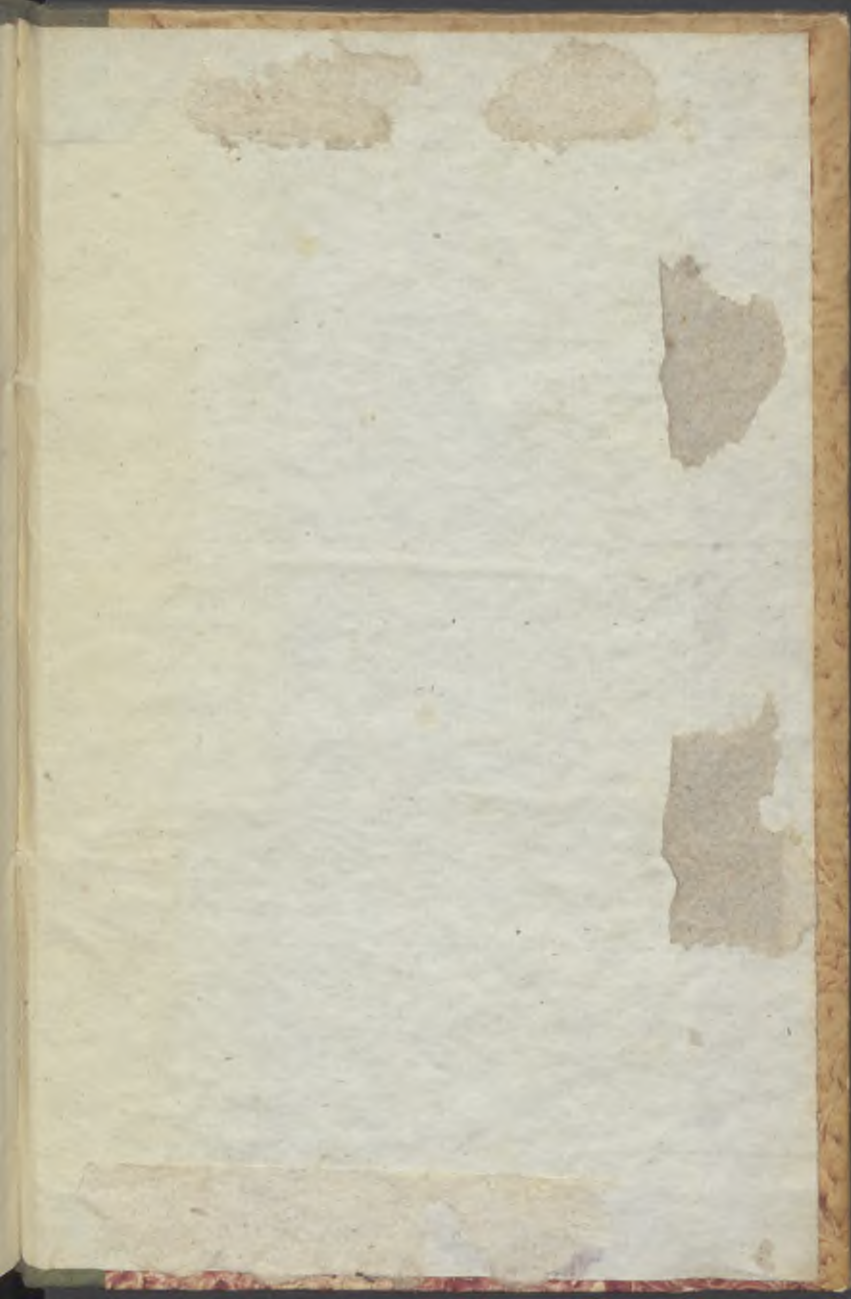
DEBRECENI EGYETEMI KÖNYVTÁR

Lelt.

647-1956

758508

